

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

VAN

20-10-1999

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA RÉUNION PUBLIQUE DE LA

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

DU

20-10-1999

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes conférés pour l'Organisation de lutttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement du citoyens pour le changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social-chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie & ID21

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/00	:	Documents parlementaires de la 50e législature, suivi du n° et dy n° consécutif
QRVA	:	Question et Réponses écrites
HA	:	Annales (Compte Rendu intégral)
CRA	:	Compte Rendu Analytique
PLEN	:	Séance plénière
COM	:	Réunion de commission

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/00	:	Parlementaire documenten van de 50e zittingsperiode + het nummer en het volgnummer
QRVA	:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA	:	Handelingen (Beknopt Verslag)
BV	:	Beknopt Verslag
PLEN	:	Plenum vergadering
COM	:	Commissievergadering

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Place de la Nation, 1008 Bruxelles
Fax : 02/549 82 60
Tél. : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Officiële publicaties, van de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Natieplein, 1008 Brussel
Fax : 02/549 81 60
Tel. : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Inhoud

Woensdag 20 oktober 1999

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT COM 018

Mondelinge vraag van de heer Claude Desmedt aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de toepassing van het spreidingsplan voor kandidaat-politieke vluchtelingen" (nr. 146)

sprekers : **Claude Desmedt, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de problemen die de OCMW's ondervinden met de opvang van asielzoekers en de verklaringen van de minister over de bestraffing van gemeenten die geen materiële opvang willen voorzien voor vluchtelingen" (nr. 191)

sprekers : **Pieter De Crem, Johan Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie

Mondelinge vraag van de heer Olivier Chastel aan de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de opvangcentra voor asielzoekers" (nr. 201)

sprekers : **Olivier Chastel, Johan Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de wijze waarop een opvangcentrum voor asielzoekers in de Gentse Leopoldskazerne opgericht werd" (nr. 155)

sprekers : **Francis Van den Eynde, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van mevrouw Simonne Creyf aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de erkenning als rampgebied ingevolge overvloedige regenval" (nr. 162)

sprekers : **Simonne Creyf, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Samengevoegde mondelinge vragen en interpellaties :

- mondelinge vraag van heer Pieter De Crem aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit van 6 oktober 1999 (Belgisch Staatsblad van 7 oktober 1999), meer bepaald betreffende de hierin vermelde regularisatiecriteria" (nr. 153)

- interpellatie van de heer Filip De Man tot de eerste minister en tot de minister van Binnenlandse Zaken over "de inefficiënte uitvoering van het uitwijzingsbeleid en de concrete wijze waarop het regularisatiebeleid zal worden uitgevoerd" (nr. 83)

- interpellatie van de heer Richard Fournaux tot de minis-

Sommaire

Mercredi 20 octobre 1999

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR, DES AFFAIRES GÉNÉRALES ET DE LA FONCTION PUBLIQUE COM 018

Question orale de M. Claude Desmedt au ministre de l'Intérieur sur "l'application du plan de répartition des candidats réfugiés politiques" (n° 146)

orateurs : **Claude Desmedt, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Pieter De Crem au vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale sur "les problèmes auxquels sont confrontés les CPAS en ce qui concerne l'accueil des demandeurs d'asile et les déclarations du ministre sur les sanctions à l'égard des communes qui ne prévoient pas d'accueil matériel pour les réfugiés" (n° 191)

orateurs : **Pieter De Crem, Johan Vande Lanotte**, vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale

Question orale de M. Olivier Chastel au vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale sur "les centres d'accueil pour réfugiés" (n° 201)

orateurs : **Olivier Chastel, Johan Vande Lanotte**, vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de l'Intérieur sur "la façon dont un centre d'accueil pour demandeurs d'asile a été installé à la caserne Léopold" (n° 155)

orateurs : **Francis Van den Eynde, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de Mme Simonne Creyf au ministre de l'Intérieur sur "la reconnaissance de zones de calamité à la suite de pluies torrentielles" (n° 162)

orateurs : **Simonne Creyf, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Questions orales et interpellations jointes :

- question orale de M. Pieter De Crem au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal du 6 octobre 1999 (Moniteur belge du 7 octobre 1999) et notamment sur les critères de régularisation qui y sont mentionnés" (n° 153)

- interpellation de M. Filip De Man au premier ministre et au ministre de l'Intérieur sur "la mise en oeuvre inefficace de la politique d'éloignement et la manière concrète dont sera appliquée la politique de régularisation" (n° 83)

- interpellation de M. Richard Fournaux au ministre de

ter van Binnenlandse Zaken over "het asielbeleid" (nr. 90)

- mondelinge vraag van de heer Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het regularisatiebeleid" (nr. 204)

- mondelinge vraag van de heer François-Xavier de Donnée aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het goede verloop van het regularisatiebeleid" (nr. 221)

sprekers : **Pieter De Crem, Filip De Man, Richard Fournaux, Jean-Pierre Detremmerie, Willy Cortois, François-Xavier de Donnée, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken, **Vincent Decroly**

Moties

Mondelinge vraag van de heer Marcel Hendrickx aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit van 3 juni 1999 betreffende de invoering van de mogelijkheid van een verlof voorafgaand aan de pensionering voor de leden van een beroepsbrandweerkorps" (nr. 192)

sprekers : **Marcel Hendrickx, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de bescherming van de private sector tegen de geweldcriminaliteit" (nr. 219)

sprekers : **Willy Cortois, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de eerste minister en aan de minister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de openbare besturen over "de modernisering van het openbaar ambt" (nr. 142)

sprekers : **Pieter De Crem, Luc Van den Bossche**, minister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de openbare besturen

l'Intérieur sur "la politique du droit d'asile" (n° 90)

- question orale de M. Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "la politique de régularisation" (n° 204)

- question orale de M. François-Xavier de Donnée au ministre de l'Intérieur sur "le bon déroulement de la politique de régularisation" (n° 221)

orateurs : **Pieter De Crem, Filip De Man, Richard Fournaux, Jean-Pierre Detremmerie, Willy Cortois, François-Xavier de Donnée, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur, **Vincent Decroly**

Motions

Question orale de M. Marcel Hendrickx au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal du 3 juin 1999 relatif à l'introduction de la possibilité d'un congé préalable à la mise à la pension pour les membres d'un service professionnel d'incendie" (n° 192)

orateurs : **Marcel Hendrickx, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "la protection du secteur privé contre la criminalité violente" (n° 219)

orateurs : **Willy Cortois, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Pieter De Crem au premier ministre et au ministre de la Fonction publique et de la Modernisation de l'administration sur "la modernisation de la fonction publique" (n° 142)

orateurs : **Pieter De Crem, Luc Van den Bossche**, ministre de la Fonction publique et de la Modernisation de l'administration

COMMISSION
DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 20 OCTOBRE 1999

COMMISSIE
VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 20 OKTOBER 1999

De vergadering wordt geopend om 9.40 uur door de heer **Paul Tant**, voorzitter.

La réunion est ouverte à 9.40 heures par M. **Paul Tant**, président.

Question orale de M. Claude Desmedt au ministre de l'Intérieur sur "l'application du plan de répartition des candidats réfugiés politiques" (n° 146)

Mondelinge vraag van de heer Claude Desmedt aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de toepassing van het spreidingsplan voor kandidaat-politieke vluchtelingen" (nr. 146)

Le **président** : La parole est à M. Claude Desmedt.

M. Claude Desmedt (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, monsieur le ministre, ma question concerne un problème particulier relatif aux candidats réfugiés politiques : celui du registre d'attente.

Devant l'afflux important de candidats réfugiés politiques et les conséquences qui en découlent pour les communes au point de vue financier, un de vos prédécesseurs a instauré le registre d'attente et a également adopté un plan de répartition des candidats réfugiés politiques, de façon que chaque commune, même si elle ne compte pas effectivement sur son territoire un certain nombre de candidats réfugiés politiques, se voit attribuer la charge d'un quota de réfugiés.

Ma question concerne la bonne application de ce plan. Pour ce faire, je prendrai l'exemple de la commune d'Uccle, qui, le 10 septembre, reçoit une lettre du ministère de l'Intérieur, Office des Etrangers, nous attribuant

un quota de candidats réfugiés politiques (code 207) s'élevant à 40 personnes. Or, trois semaines plus tard, ladite commune comptait 81 candidats réfugiés politiques, soit plus du double, avec les conséquences financières qui en découlent.

Monsieur le ministre, comment peut-on expliquer en trois semaines une telle différence entre les chiffres donnés par le ministère de l'Intérieur et la réalité sur le terrain ? Ce plan est-il réellement respecté ? Certaines communes n'atteindraient pas leur quota tandis que d'autres le dépassent allègrement. Qu'en est-il exactement ?

Le **président** : La parole est au ministre.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, concernant le quota des diverses communes et donc des CPAS qui y sont rattachés (code 207 du registre national), un nouveau quota complémentaire est calculé, lorsque chaque série de 5 000 demandeurs d'asile a reçu une désignation de lieu obligatoire d'inscription en aide sociale.

Nous en sommes, depuis le 4 juillet 1995, au treizième plan de répartition et donc au treizième quota, chacun venant s'ajouter au précédent et non le remplacer. Une lettre explicative a d'ailleurs été envoyée aux communes à l'occasion de chaque nouveau plan.

Pris séparément, ils avertissent la commune et le CPAS du nombre de réfugiés qu'ils sont à même de se voir désigner pendant la durée de validité du plan correspondant.

Les quatre derniers quotas pour la commune d'Uccle sont respectivement sur la base du plan 10 du 18 mai 1999 : 41 demandeurs d'asile, du plan 11 du 9 juillet 1999 : 41 demandeurs d'asile, du plan 12 du 1er septembre 1999 : 40 demandeurs d'asile et du plan 13 du 6 octobre 1999 : 42 demandeurs d'asile.

Antoine Duquesne

Pour les plans 1 à 9, le quota de la commune était de zéro demandeur d'asile. Ainsi, le quota général d'Uccle dépasse très largement les 82 personnes en code 207 tel que mentionné.

Ces quotas additionnés permettent à la commune et à son CPAS de connaître le nombre de désignations d'Uccle comme lieu d'inscription obligatoire en aide sociale depuis la création des plans, le 4 juillet 1995.

Il est à remarquer qu'au fil du temps, certaines personnes, ayant reçu une décision à leur procédure d'asile ou la notification d'un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 54 de la loi du 15 décembre 1980, se voient donc supprimer le code 207 déchargeant la commune responsable de toute suite à donner au dossier social.

Ces désignations de lieux d'inscription laissés libres ne sont en aucun cas réoccupés par d'autres demandeurs d'asile dans le plan de répartition correspondant. La durée de validité d'un plan de répartition est fonction de deux faits majeurs : le nombre fluctuant de demandeurs d'asile à qui doit être désigné un code 207 et le nombre de places encore disponibles dans les centres ouverts d'accueil.

En conclusion, il n'existe pas de quota définitif, mais plutôt un quota général, évolutif, calculable par les communes via les documents envoyés. Ce quota étant géré par informatique, il est virtuellement impossible de le dépasser.

Le président : La parole est à M. Claude Desmedt.

M. Claude Desmedt (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, je remercie le ministre de sa réponse très complète. Ce qui m'étonne, c'est que les différents quotas s'additionnent. Dans notre estime, chaque nouveau quota remplaçait le précédent. Si je vous comprends bien, le quota d'une commune comme la nôtre serait de 160. Cela devient très lourd. Je prends note de vos explications, mais je pense que beaucoup de communes et de CPAS n'avaient pas compris que le quota qui leur était attribué était cumulatif.

Le président : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de problemen die de OCMW's ondervinden met de opvang van asielzoekers en de verklaringen van de minister over de bestraffing van gemeenten die geen materiële opvang willen voorzien voor vluchtelingen" (nr. 191)

Question orale de M. Pieter De Crem au vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale sur "les problèmes auxquels sont confrontés les CPAS en ce qui concerne l'accueil des demandeurs d'asile et les déclarations du ministre sur les sanctions à l'égard des communes qui ne prévoient pas d'accueil matériel pour les réfugiés" (n° 191)

De voorzitter : Wij heten minister Vande Lanotte voor de eerste keer welkom in deze commissie.

De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem (CVP) :** Mijnheer de minister, naar aanleiding van uw verklaringen van vorige week in de commissie voor de Binnenlandse Zaken van de Senaat over de aan OCMW's toegewezen asielzoekers is de ongerustheid bij de lokale besturen over hun groeiende rol in het asielbeleid verder aangewakkerd. Daar werden immers een aantal zaken naar voren geschoven zonder dat men daarvoor een referentiekader had kunnen opstellen. Ik heb hierover een aantal concrete vragen.

Ten eerste, vertrek ik vanuit de vaststelling dat de stijging van het aantal asielzoekers niet alleen de regering maar ook de OCMW's voor grote problemen stelt. De OCMW's kregen tot voor kort de kandidaat-politieke vluchtelingen alleen over de vloer in de ontvankelijkheidsfase, vóór de procedure achter de rug was. De OCMW's zijn niet voorbereid op de taak die hen nu wordt toebedeeld. De overheid heeft het voorstel geopperd om de financiële steun te vervangen door materiële steun, met andere woorden logies, voeding, begeleiding en medische verzorging. Mijnheer de minister, werd daaromtrent overleg georganiseerd met de OCMW's en de lokale besturen ?

Ten tweede, zal het verlenen van materiële hulp geen hogere kosten met zich meebrengen voor de overheid ? Ik weet dat de administratie van het ministerie van Financiën terzake een aantal extrapollaties heeft gedaan. Het is echter allesbehalve duidelijk dat het vervangen van financiële steun door materiële steun "in the long run" geen hogere kosten zal veroorzaken.

Wat de hoofdzaak blijft, zijn uiteraard de criteria voor de materiële hulpverlening. Deze werden nog niet vastgelegd. De beeldvorming door de regering laat vaak uitschijnen dat de steden de grootmoedigen zouden zijn en dat de genereuzen nu wat egoïstischer worden. Dat is volgens mij een verkeerde typologie. Alle lokale besturen, zowel van gemeenten als van steden, worden geconfronteerd met het feit dat het federale niveau de verantwoordelijkheid afwentelt. Als er echter gemeenten zouden zijn die niet willen of kunnen meewerken aan de materiële steunverlening, welke maatregelen zult u dan voorstellen ? Op welke rechtsgrond baseert u zich om

Pieter De Crem

desgevallend financiële middelen aan de gemeenten te onttrekken ? In uw nota schrijft u dat als OCMW's de hen toegewezen asielzoekers systematisch doorverwijzen naar andere gemeenten de reglementering zal worden verstrengd. In dit geval zal geen staatstoelage meer worden toegekend. Gemeenten zijn echter a priori niet weigerachtig om hun verantwoordelijkheid te nemen. Zal men echter niet een aantal zaken in de hand werken die nu reeds sporadisch gebeuren ? Gemeentebesturen die geconfronteerd worden met het feit dat de mensen die hen worden toegewezen absoluut niet op het grondgebied van de gemeente willen blijven en toch naar de stad trekken, nemen bijvoorbeeld hun verantwoordelijkheid door binnen de stedelijke agglomeratie gebouwen te huren en ter beschikking te stellen van de hen toegewezen asielzoekers. Welke maatregelen zult u daaromtrent nemen ? Opteert u voor het strikt criterium dat de toegewezen asielzoekers effectief op het grondgebied van de stad of de gemeente moeten verblijven waaraan ze zijn toegewezen ? Om een aantal problemen en interpretatiemogelijkheden te vermijden vraag ik u waarom u artikel 18bis van de vreemdelingenwet niet toepast ? Via een in de Ministerraad behandeld koninklijk besluit kunt u verbieden dat vreemdelingen, niet-EG-onderdanen, of studenten zich vestigen in bepaalde gemeenten indien de aangroei van de vreemde bevolking in deze gemeenten het algemene belang zou schaden.

Op die manier kunnen de problemen van een aantal grootsteden zoals Antwerpen worden opgelost. Wanneer zal het ministerieel besluit verschijnen ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord

Minister **Johan Vande Lanotte** : Mijnheer de voorzitter, collega's, men moet een onderscheid maken tussen enerzijds, het streefdoel inzake een goede materiële opvang en anderzijds, de medewerking van al de gemeenten zodat vluchtelingen niet langer worden doorgestuurd maar worden opgevangen. Men mag deze twee elementen niet door elkaar halen.

Vooraleer dieper in te gaan op beide punten wens ik te beklemtonen dat ik met de OCMW's heb overlegd. Tot op heden heb ik viermaal contact gehad met de vertegenwoordigers van de afdelingen OCMW's van de drie koepels van de VBSG, eenmaal vóór de Ministerraad en driemaal na de beslissing van de Ministerraad. U kunt mij niet verwijten geen overleg te hebben gepleegd en geen rekening te hebben gehouden met hun bemerkingen.

Ten eerste, ik ga wat dieper in op het punt inzake de materiële opvang. Adequate materiële opvang is niet hetzelfde als een doorverwijzing van vluchtelingen naar een OCMW dat geld uitkeert. Deze vluchtelingen komen in een voor hun totaal vreemde wereld terecht en weten niet wat doen. Bovendien moeten zij een flinke brok van het door het OCMW uitgekeerde geld onmiddellijk afgeven aan huisjesmelkers.

De regering wenst de vluchtelingen een degelijke materiële opvang te bieden met huisvesting, voeding, medische verzorging en begeleiding. Dit uitgangspunt is niet nieuw en werd reeds door de vorige regering nagestreefd. Voormalig minister van Begroting Van Rompuy, die bekend staat als een zuinig beleidsman, was een groot voorstander van deze politiek.

Mijnheer De Crem, u hebt een vraag gesteld inzake de budgettaire weerslag van onze beleidskeuze. Alles hangt af van het aantal mensen dat door ons voorstel wordt aangetrokken. We hebben geen rekening gehouden met budgettaire factoren. Ons uitgangspunt was een goede materiële opvang verzekeren die geen misbruiken toelaat.

Een dergelijke opvang wordt in de eerste plaats gewaarborgd door over voldoende federale open centra te beschikken. Met uitzondering van de Kosovaren waarvoor specifieke regels gelden, slagen we er momenteel in al de nieuw toekomende vluchtelingen in de open centra op te vangen. Sinds drie weken is onze opvangcapaciteit voldoende. De serieuze daling van het aantal Slovaakse vluchtelingen speelt hier zeker mee.

Ten tweede, wij willen samen met de OCMW's, die nu uitkeringen geven - een systeem waarmee velen niet gelukkig zijn - zoeken of er andere mogelijkheden zijn, ook op gemeentelijk niveau, om mensen op te vangen. Er zijn OCMW's die, in plaats van aan mensen geld te geven, ze liever op een goede manier zouden opvangen. Dat kost natuurlijk meer en moet door de overheid worden bekostigd. Wij willen dus overeenkomsten afsluiten en met de OCMW's afspraken maken voor de plaatselijke opvang van mensen. Hiervoor zal het ministerieel besluit moeten worden gewijzigd. Dat kan een kleinschalig project zijn - een woning met voldoende voorzieningen - of op grotere schaal gebeuren. Concreet is er momenteel een gemeente die heeft gevraagd om 20 tot 30 mensen op te vangen in een gebouw dat zij beschikbaar heeft. Dat gebeurt op vrijwillige basis en wij zullen dergelijke initiatieven steunen door ze te bekostigen. Terwijl de OCMW's nu veel personeel ter beschikking moeten stellen, zullen zij, in het geval er bijvoorbeeld een overeenkomst is met het Rode Kruis, niet meer hoeven in te staan voor de dagelijkse taken, wat een vermindering van hun werklast betekent.

Wij gaan deze initiatieven ook stimuleren door in de verdeling van de vreemdelingen volgens het spreidingsplan daarmee rekening te houden. Als men slaagt, mag men ervan uitgaan dat de gemeente grote inspanningen heeft geleverd en dus minder mensen zal moeten opvangen. Dit is het positieve verhaal. Op dit punt zijn wij het eens met de OCMW's.

De negatieve kant van de zaak is hetgeen ik als stok achter de deur houd. Ik wil niet dat men de hele tijd zegt dat ik iets moet doen op federaal vlak, terwijl de gemeen-

Johan Vande Lanotte

ten van oordeel zijn dat er iets moet worden gedaan, maar niet bij hen. Dat neem ik niet. Mijn bedoeling is dat we de mensen die hier toekomen kunnen opvangen op een correcte, materieel aanvaardbare en menselijke manier. Als ik dat doel bereik, is er geen enkel probleem. Als ik dat doel niet bereik omdat gemeenten manifest tegenwerken, zoals in het verleden is gebeurd, moet ik een stok achter de deur hebben. Ik heb daarover nog niet veel gezegd en ik zal dat ook niet doen, maar als het nodig is zal ik die stok achter de deur bekendmaken. Eerst wil ik dit doel op vrijwillige basis trachten te bereiken. Als ik voel dat men wil meewerken, zal men mij niet horen. Als ik voel dat men tegenwerkt, zal dat wel het geval zijn. Ik ben evenwel hoopvol en denk die stok achter de deur niet nodig te hebben. Ik voel immers dat veel OCMW's dat systeem willen toepassen, want vele sociaal assistenten zijn niet tevreden met de opvang die zij nu moeten verlenen. Zij voelen zich als een postbus die geld uitdeelt.

Ik ben hoopvol dat het kan lukken. Op dit moment slagen we er overigens opnieuw in binnen de bestaande capaciteit een eerste opvang te bieden aan diegenen die we moeten opvangen. Het probleem is dus reeds enigszins onder controle.

Het tweede element gaat over de gemeenten die manifest weigeren de aan hen toegewezen mensen te helpen en ze daarbij systematisch doorsturen naar de grote steden. Het gaat dus om "manifest weigeren" en "systematisch doorsturen". Dat zal niet langer kunnen. Op dit moment zijn er gemeenten die vaststellen dat ze 10 mensen moeten opvangen. Men geeft ze het bestaansminimum en vraagt ze elders onderdak te zoeken. Men geeft zelfs het adres.

De huidige wetgeving bepaalt dat die gemeenten slechts 50% van het bedrag van het bestaansminimum terugkrijgen. Die regel wordt nu te weinig toegepast. We zullen dus strenger controleren. Gemeenten zullen niet meer snel een briefje kunnen laten tekenen waarin staat dat een woning werd aangeboden die echter niet was aangepast. Indien ze dat toch doen, vallen ze onder de wettelijke 50%-regeling.

Ik ben ook van oordeel dat gemeenten die - en ik leg daarop de nadruk - manifest en systematisch weigeren mensen op te nemen, zelf voor de volledige kosten moeten opdraaien. Dit zal waarschijnlijk niet veel helpen. Het cynisme van sommigen is groot. Ze betalen nog liever alles zelf als ze maar van de problemen verlost zijn. We kunnen dan echter toch minstens het geld recupereren en verdelen onder de gemeenten die wel inspanningen doen. Dit is geen revolutionaire maatregel of een werelddhervorming. Ze betekent wel dat we consequent willen zijn met de uitgangspositie.

Wanneer een gemeente zegt dat ze wel willen maar niet kunnen omdat ze niet over de capaciteit beschikken, zullen we daartegen niet reageren. De gemeenten moeten proberen. Niemand kan beloven dat ze ook zullen slagen. Iemand die systematisch probeert te ontsnappen, vergoeden we echter niet meer voor 50%. Dat is een welbegrepen vorm van autonomie. Indien men verantwoordelijkheid draagt, moet men die ook opnemen. Indien men beslist zich daaraan te onttrekken, moet men niet om een tegemoetkoming vragen.

Ik heb de indruk dat er over deze maatregel verdeeldheid bestaat binnen de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten. Dit heeft volgens mij vooral te maken met de grootte van de gemeenten van de vertegenwoordigers.

De **voorzitter** : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de minister, als voormalig titularis van Binnenlandse Zaken zou u toch moeten weten dat u met de gemeentebesturen anders moet omspringen en niet een stok achter de deur gebruiken. U spreekt over pingpongsolidariteit. De achterliggende grondslag is dat gemeenten moeten ophouden kleine paradijzen te vormen door een deel van de miserie niet te willen opvangen. Uw houding bestaat erin de gemeentebesturen die hun verantwoordelijkheid niet opnemen, eens goed te pakken. Dat is de vertaling van die stok achter de deur.

U kunt echter niet zomaar een straf opleggen zonder dat er een wet is. Een ministerieel besluit of koninklijk besluit volstaat niet om gemeenten te straffen wanneer ze niet uitvoeren wat de regering of uw kabinet heeft beslist. U geeft een waardeoordeel over de mate waarin de gemeenten hun best doen.

Mijnheer de minister, wat verstaat u eigenlijk onder "manifest en systematisch weigeren" ?

Minister **Johan Vande Lanotte** : Aan iedere asielzoeker zeggen dat hij elders en op een bepaald adres moet gaan wonen.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Dat is een voorbeeld uit het leven gegrepen. Heel wat gemeentebesturen en kleine stadsbesturen worden echter geconfronteerd met het feit dat de vluchtelingen aan wie ze een woning aanbieden, niet willen blijven.

Ik denk dat er dan toch eerst moet worden gezorgd voor een duidelijk referentiekader voor wie een beroep doet op onze solidariteit, dit vooraleer gemeentebesturen en stadsbesturen een dreun te geven met de stok die achter de deur staat. De CVP-fractie zal dit van zeer nabij volgen, maar wij vinden dit allesbehalve een goede oplossing voor het probleem dat zich voordoet.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Voorzitter, ik vraag het woord in verband met de regeling van de werkzaamheden.

De **voorzitter** : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, neem mij niet kwalijk, maar uit de agenda maak ik op dat ik als derde spreker sta ingeschreven. Vermits ik eveneens een commissie moet voorzitten, durf ik aan te dringen op enige voorrang.

De **voorzitter** : Ik heb daar alle begrip voor, maar de volgorde werd zo georganiseerd omwille van de kortstondige aanwezigheid hier van minister Vande Lanotte. Deze moet snel vertrekken. Na de heer Chastel komt u onmiddellijk aan de beurt.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Waarvoor dank.

Question orale de M. Olivier Chastel au vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale sur "les centres d'accueil pour réfugiés" (n° 201)

Mondelinge vraag van de heer Olivier Chastel aan de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de opvangcentra voor asielzoekers" (nr. 201)

Le **président** : La parole est à M. Olivier Chastel.

M. **Olivier Chastel** (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, monsieur le ministre, ma question vise la gestion des centres d'accueil pour réfugiés, et plus particulièrement celui de Morlanwelz. En avril dernier, l'ancienne "Maison de Mariemont", qui est la propriété de la Régie des bâtiments, a été remise en état afin d'accueillir des Kosovars fuyant leur province dévastée par la guerre. Par la suite, il a fallu prendre des mesures urgentes pour parer à l'afflux des demandeurs d'asile enregistré dans notre pays. C'est ainsi que depuis fin juillet, le centre de

Morlanwelz a accueilli des réfugiés de toutes nationalités. A la mi-septembre, toutes les personnes hébergées dans ce centre ont été confiées au nouveau centre pour réfugiés de Charleroi, à Jumet.

Le ministre de l'Intégration sociale aurait, un instant, manifesté son intérêt pour le bâtiment de Morlanwelz.

Monsieur le ministre pourrait-il donner des précisions sur la gestion des centres pour réfugiés et plus particulièrement sur l'affectation future du centre de Morlanwelz ?

Le **président** : La parole est au ministre.

M. **Johan Vande Lanotte**, ministre : Monsieur le président, chers collègues, vous savez que nous avons utilisé ce bâtiment pour héberger les Kosovars que nous avons accueillis temporairement.

Le 23 septembre 1999, les derniers résidents ont été transférés vers le nouveau centre de Charleroi-Jumet.

Le moment est venu de trouver une utilisation à ce bâtiment. L'état général de l'immeuble est plutôt médiocre, notamment les installations techniques qui l'équipent.

Comme vous le savez, le pouvoir fédéral est toujours à la recherche de sites pouvant accueillir des demandeurs d'asile. Le bâtiment "Mariemont" de Morlanwelz pourrait à cet égard servir fort à propos. Cela n'est pas exclu.

La division du Hainaut de la Régie des bâtiments a immédiatement communiqué à l'administration centrale à Bruxelles, ainsi qu'à mon administration, une nouvelle estimation des travaux de rénovation nécessaires. Nous sommes donc actuellement en possession d'un dossier décrivant les frais à engager afin de transformer cet immeuble en centre ouvert.

J'ai pris contact avec M. Daems, qui a la tutelle sur la Régie des bâtiments, afin de m'enquérir de ses intentions et du budget dont il dispose à cet égard. J'espère que nous recevrons rapidement des réponses à ce sujet.

Si le ministre Daems me fait savoir que son budget de cette année, ou plus probablement celui de l'année prochaine, pourrait supporter les travaux nécessaires, vous pouvez savoir que cela m'intéresse d'utiliser ce bâtiment pour l'accueil des réfugiés. Cela dit, vous aurez compris que cela ne se fera pas à bref délai.

Le **président** : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de wijze waarop een opvangcentrum voor asielzoekers in de Gentse Leopoldskazerne opgericht werd" (nr. 155)

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de l'Intérieur sur "la façon dont un centre d'accueil pour demandeurs d'asile a été installé à la caserne Léopold" (n° 155)

De voorzitter : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u herinnert zich ongetwijfeld dat er zich de laatste weken heel wat problemen hebben voorgedaan tussen u en de stad Gent met betrekking tot het werwijderen van illegalen uit de Arteveldestad. Ik zal hierop echter niet terugkomen, want dit onderwerp werd enkele dagen geleden uitvoerig behandeld in deze commissie. Sommigen maakten toen gewag van een communicatieprobleem vanwege u en uw kabinet ten aanzien van het stadsbestuur van Gent. Ik noem dit nog een eufemisme. Om bij dit eufemisme te blijven, ik vrees dat er geen eind is gekomen aan dit communicatieprobleem. De zaak waarover ik het daarnet had, was nog niet helemaal achter de rug of er diende zich reeds een nieuw probleem aan. Het woord "hals-overkop" is hier trouwens niet overdreven. In de Leopoldskazerne die zich in het centrum van Gent bevindt, werd plots een open centrum voor vluchtelingen geïnstalleerd. Het woord halsoverkop is niet eens sterk genoeg, want het stadsbestuur van Gent werd op voorhand niet eens op de hoogte gebracht.

Het stadsbestuur heeft me het betrokken dossier bezorgd. Dit is flinterdun en bestaat uit slechts drie documenten. Het eerste dateert van 4 oktober. Het gaat om een faxbericht van de politie van Gent aan de burgemeester van Gent waarin staat dat de commandant van de provinciale staf van Oost-Vlaanderen de politie laat weten dat vanaf dit ogenblik een open centrum voor vluchtelingen wordt geopend in de Leopoldskazerne, ingang Kattenberg, en dat die wordt bemand door MP's. Er staat geen woord meer in die fax, zelfs geen cijfers. Nog erger is dat dit niet eens door Binnenlandse Zaken wordt meegedeeld, maar wel namens het leger door de commandant van de provinciale staf van Oost-Vlaanderen.

De burgemeester van Gent stuurt u vervolgens op 5 oktober een vriendelijke fax waarin hij meer uitleg vraagt. Dit is het tweede document uit het weinig lijvige dossier. Hij vestigt de aandacht op het feit dat hij de dag nadien in een commissie van de gemeenteraad geconfronteerd zal worden met een vraag over de plotse opening van een open centrum voor vluchtelingen dat door MP's wordt

bemand. Het eerste telefonisch bericht waarmee men in Gent op de hoogte werd gebracht van de opening van het centrum wordt in laconisme overtroffen door uw fax die de burgemeester op 5 oktober ontvangt. Ik geef wel toe dat er snel een antwoord kwam. Mijnheer de minister, ik zal uw kort antwoord voorlezen : "Aan de burgemeester van Gent. U gelieve te noteren dat in verband met de creatie van een uitzonderlijke noodopvang van korte periode van illegalen van Kosovaarse nationaliteit geen specifieke operationele bijstand van de stad wordt gevraagd, zonder dat dit betekent dat de stedelijke overheid is ontslagen van haar gewone opdrachten". Dit laatste lijkt me logisch.

Daarmee moet het stadsbestuur van Gent het doen.

Ik herhaal dat het om een open opvangcentrum gaat waar zich - voor zover de informatie in de kranten klopt - een negentigtal illegale vluchtelingen bevinden. Dit veroorzaakt ernstige overlast in de wijk. Er zijn heel wat klachten, maar het stadsbestuur wordt niet verwittigd, het krijgt een oekaze.

Mijnheer de minister, dienaangaande wens ik u een aantal vragen te stellen. Wanneer zal deze handelwijze eindelijk veranderen ? Zij is niet van aard om de zaken in Vlaanderen te vergemakkelijken. Ik ben er trouwens van overtuigd dat men in Wallonië op dezelfde zou reageren.

Over hoeveel mensen gaat het ? Hoe lang zullen ze blijven ? Welke maatregelen hebt u genomen om deze door de grote aanwezigheid van illegalen getraumatiseerde stad, van verdere overlast te sparen ?

Le président : La parole est au ministre.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, je dirai tout d'abord à M. Van den Eynde que je n'ai aucun problème avec la ville de Gand. J'entretiens avec elle des relations franches et directes. Nous nous disons ce que nous avons à nous dire, dans le cadre de nos responsabilités respectives. Et c'est bien ainsi.

Deuxième élément : je me réjouis que, dans votre intervention orale, vous ayez corrigé ce qui allait être une erreur puisqu'il était fait mention dans le premier alinéa de votre question de Kosovars alors qu'il s'agissait de Slovaques.

Troisième élément : je ferai une remarque de procédure, monsieur le président. Pour la correction des débats, il serait souhaitable que la question orale soit conforme au texte écrit de cette question. De plus, quand on veut invoquer des pièces précises, il doit y être fait référence de manière à ce que le ministre puisse préparer une réponse précise.

Antoine Duquesne

Cela étant, je précise à M. Van den Eynde que je me souviens parfaitement du fax qui a été envoyé à la ville de Gand. Il contient tous les éléments nécessaires aux autorités communales. Elles n'ont aucune responsabilité dans la gestion de la caserne Léopold, mais elles ont tout de même un certain nombre de responsabilités, notamment en matière d'incendie.

Pour le surplus, monsieur Van den Eynde, je vous invite à m'écouter attentivement parce que ce n'est pas la première fois que j'ai l'occasion d'expliquer la difficulté particulière que nous rencontrons avec les Kosovars, ou prétendus Kosovars. Un certain nombre d'entre eux sont demandeurs d'asile, une autre partie a bénéficié, jusqu'au 3 septembre de cette année, du statut provisoire et d'autres enfin arrivent sur notre territoire sans rien demander, leur objectif étant de gagner la Grande-Bretagne. Ceux-ci se trouvent donc dans une situation d'illégalité qui doit normalement conduire à leur éloignement. La difficulté que nous connaissons est que l'Europe, après avoir fait preuve d'une générosité justifiée en les accueillant en raison du conflit existant dans cette région du monde, se trouve, à présent que la situation s'est stabilisée, dans l'incapacité - du moins, pour l'instant - de les reconduire chez eux. J'avais d'ailleurs insisté sur ce point au cours de la réunion des ministres de la Justice et de l'Intérieur qui s'est tenue à Turku en Finlande, ainsi que lors de la dernière réunion qui a eu lieu à Luxembourg. Notre pays n'était pas le seul à adopter cette attitude puisque la France, l'Allemagne, la Grande-Bretagne et les Pays-Bas connaissent des situations comparables à la nôtre.

Récemment, j'ai encore demandé au ministre des Affaires étrangères de poursuivre les contacts diplomatiques qu'il a noués. Il s'est d'ailleurs rendu personnellement à Pristina pour y rencontrer M. Kouchner afin de résoudre cette question. Il est nécessaire de disposer d'un acte diplomatique qui justifie que l'on puisse renvoyer ces personnes chez elles à Pristina, mais jusqu'à présent, cet acte n'existe pas. Cela signifie que, bien souvent aux mains de trafiquants d'êtres humains, ils circulent en Europe, en ayant pour objectif de gagner la Grande-Bretagne. C'est ainsi qu'on les trouve bien souvent sur des parkings d'autoroute dans la région de Zeebrugge car ils espèrent pouvoir passer à Ostende. De la même manière, on les retrouve dans la région de Calais. Quand ils n'ont plus rien, ils sont abandonnés, avec toujours cet espoir de gagner la Grande-Bretagne. Il est inconcevable qu'un pays comme la Belgique abandonne ces malheureux à leur sort, avec leur famille, parfois malades, sur des parkings d'autoroute.

Je répète que, selon leur statut, ils devraient être éloignés. Ils n'ont donc pas à trouver place dans un centre ouvert. C'est la raison pour laquelle j'ai demandé au ministre de la Défense nationale, M. Flahaut, de participer à leur hébergement provisoire.

La réponse que je vous donne a d'ailleurs été rédigée en accord avec le ministre de la Défense. Nous sommes en effet arrivés à un accord pour que la caserne Léopold de Gand puisse leur ouvrir ses portes à titre temporaire. Je précise en outre que ceux que l'on installe dans cette caserne la quittent très rapidement et bien souvent dans les vingt-quatre heures. Je répète que leur objectif n'est pas de rester en Belgique mais de gagner la Grande-Bretagne. De la même manière seront ouverts des locaux militaires dans la province de Luxembourg, dans la région de Sugny. Pour que ces bâtiments soient habitables, il faut néanmoins procéder à certains travaux. J'insiste sur le fait que l'accueil dans ces casernes doit être distingué de l'accueil des candidats réfugiés, qui relève du ministre de l'Intégration sociale, comme vous venez de l'entendre dans la réponse qu'il vient de donner.

Le problème des Kosovars ou prétendus tels est difficile mais la progression du nombre de ces candidats réfugiés est aussi impressionnante et démontre que nos démarches avec M. Kouchner doivent aboutir. En janvier 1999, il y avait près de 600 candidats réfugiés d'origine kosovare et cette moyenne s'est maintenue dans les mois qui ont suivi. Ils étaient 1303 en juillet 1999; 1539 en août, 1692 en septembre. Il s'agit bien ici de candidats réfugiés, je ne parle pas de ceux qui se trouvent dans cette situation hybride à laquelle je viens de faire allusion. Il faut donc trouver rapidement une solution au problème du retour de ceux-là dans leur pays. Pour ceux qui bénéficient du statut de protection provisoire pour des raisons humanitaires tout à fait justifiées - destructions nombreuses empêchant un retour en plein hiver - nous leur avons donné la possibilité de rester jusqu'au 2 mars 2000. Ceux qui ont des enfants scolarisés ont la possibilité de rester jusqu'à la fin de l'année scolaire, c'est-à-dire jusqu'en juin. Nous avons donc fait tout notre devoir.

Pour terminer, je dirai qu'en ce qui concerne le statut provisoire, il faudra à l'avenir veiller à ce que l'Europe parle d'une seule et même voix. Nous ne pouvons pas régler ce problème seuls par voie législative. En effet, nous avons rencontré des difficultés. Par exemple, le principe de l'accueil a été décidé au niveau européen sans que les modalités en soient précisées, ne serait-ce qu'en ce qui concerne l'importance de l'effort fait par les uns et les autres, avec des régimes très différents, les uns plus généreux que d'autres, ce qui a provoqué un effet d'appel ou encore parce qu'il a été mis fin à ce régime de protection provisoire à des moments différents. Par exemple, les Pays-Bas avaient décidé d'y mettre fin avant nous, ce qui explique en partie que tant de Kosovars ou prétendus tels - ils ont été infiltrés par le milieu albanais - aient ainsi tourné à travers l'Europe.

De voorzitter : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het communicatieprobleem blijft bestaan. Ik heb het in mijn vragen gehad over Kosovaren. U zegt dat het over Slovakien gaat. Uit de rest van uw antwoord blijkt dat het over Kosovaren gaat. Ik neem u dat echt niet kwalijk. Op het ogenblik dat ik de vraag indiende, had ik het dossier nog niet gekregen van de stad Gent.

In het dossier van de stad Gent lees ik dat het over Kosovaren gaat, terwijl u zelf toegeeft dat het "misschien" Kosovaren zijn, maar in feite weet niemand het echt. Er zijn inderdaad Albanezen bij. Ik kan u verzekeren, mijnheer de minister, dat het op dit ogenblik in ons land zeer interessant is om zich voor Kosovo te laten doorgaan, omdat men dan gemakkelijker een beroep kan doen op het speciaal statuut waarover u het had.

Mijnheer de minister, u zegt dat wij die mensen, die op straat worden achtergelaten, niet zomaar aan hun lot kunnen overlaten. Ik weet niet of ze wel worden op straat worden achtergelaten, dat is voor mij een groot vraagteken. Men spreekt vaak van mensenhandel, maar dan lees ik weer in een interview met een gespecialiseerd ambtenaar van het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen, die wegens zijn onderlegdheid voor een paar dagen met de VRT in Slovakije was, dat ze helemaal geen mensenhandelaars nodig hebben om af te komen. Ze nemen de bus, de trein, of de auto, of ze liften. Dat verhaal van mensenhandel is, volgens die specialist, allemaal sterk overdreven.

Ik begrijp best dat u vindt dat wij die mensen niet aan hun lot kunnen overlaten. Ik denk echter dat, wanneer wij met problemen van overlast zitten op dat vlak, het niet al te mooi en zeker niet fair is om ze door te sturen naar een van de oudste bondgenoten van ons land, het Verenigd Koninkrijk, en te verwachten dat men daar de problemen oplost. Als u deze mensen dan toch tijdelijk wenst op te vangen, zou het misschien beter zijn hun verblijfplaats zo kort mogelijk bij hun land van herkomst te leggen. Ik denk aan Luik, Arlon, Bastogne, Vielsalm, Stavelot. Dat is veel dichterbij de Duitse grens en dan moeten zij een stukje minder weg afleggen om naar huis terug te keren, want dat moet toch de bedoeling zijn.

Mijnheer de minister, u plaatst, naar uw eigen zeggen, deze mensen in open centra en binnen de 24 uren zijn ze weg. Dat zal wel. Waar naartoe ? Misschien naar Engeland, misschien naar Aalter, misschien naar Vilvoorde, niemand weet het. Wij blijven met het probleem opgezadeld. Mogen ze in Aalter niet binnen, mijnheer De Crem ? Toch wel, zegt u. Al goed, ik was bijna geschokt !

Mijnheer de minister, al deze uitspraken komen zeer humanitair en lief over, maar wat u doet is kurieren am Symptom. Ondertussen zit de stad Gent met het probleem opgezadeld. U zegt dat uw relaties met het

stadsbestuur zeer goed verlopen en normaal zijn. Welnu, wanneer ik de burgemeester en de schepenen hoor praten, lijkt mij dit minder het geval te zijn, maar ook dat zal wel een zaak van appreciatie zijn.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Simonne Creyf aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de erkenning als rampgebied ingevolge overvloedige regenval" (nr. 162)

Question orale de Mme Simonne Creyf au ministre de l'Intérieur sur "la reconnaissance de zones de calamité à la suite de pluies torrentielles" (n° 162)

De **voorzitter** : Mevrouw Simonne Creyf heeft het woord.

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, voor mijn vraag moet ik even teruggaan naar 13, 14 en 15 september 1998. Toen werd ons land geteisterd door een zeer overvloedige regenval, wat veel problemen van wateroverlast heeft gecreëerd. Het gevolg ervan is dat een aantal gebieden wél en een aantal andere gebieden niet als rampgebied werden erkend.

De gemeente Zemst heeft in november 1998 een aanvraag ingediend tot erkenning als rampgebied, nadat is gebleken dat bij verscheidene landbouwers grote delen van de oogst werden vernield ten gevolge van de overvloedige regenval. Terzake werd herhaalde malen contact opgenomen met het ministerie van Binnenlandse Zaken, maar kreeg de gemeente nog altijd geen antwoord. Mijnheer de minister, vandaar dat ik graag de stand van zaken in dit dossier kende. Bovendien vernam ik graag wat de gevolgen zullen zijn voor de gemeente Zemst ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, de hevige stortregens die op 13, 14 en 15 september zijn gevallen op het grondgebied van de provincies Antwerpen, Limburg, Luik, Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant werden erkend als algemene ramp in de zin van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuur-rampen bij in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit van 18 september 1998, gewijzigd bij koninklijk besluit van 14 oktober 1998, eveneens in de Ministerraad overlegd. Nadien zijn er via de provinciegouverneurs en de provinciale landbouwcommissies tot vaststelling van schade aan teelten verschillende aanvragen binnengekomen om nogmaals in een uitbreiding van de geografi-

Antoine Duquesne

sche uitgestrektheid te voorzien, onder meer voor de gemeenten Hamont-Achel, Beersel, Meise, Zemst, Stoumont, Lierneux en 42 gemeenten van de provincie Luxemburg. Op 16 juli 1999 werd het departement Landbouw een globaal advies over die verschillende dossiers gevraagd om duidelijkheid te krijgen over de vraag welke landbouwschade haar oorzaak vindt in de stortregens van 13, 14 en 15 september 1998 dan wel te wijten was aan de zeer natte nazomer en herfst van 1998. Mijn collega van Landbouw, de heer Gabriëls, heeft mij eind augustus laten weten dat uit het onderzoek blijkt dat voor slechts drie gemeenten de schade effectief aan de stortregens te wijten was, namelijk Zemst in de provincie Vlaams-Brabant en Lierneux en Stoumont in de provincie Luik. De behandeling van dit dossier werd uitgesteld in het kader van de beslissing van de ministerraad van 2 september 1999 tot bestudering van de problematiek van de erkenning als algemene ramp van natuurverschijnselen die schade aanbrengen aan private goederen. Aangezien hierover thans meer duidelijkheid bestaat, zal ik de Ministerraad onverwijld een dossier voorleggen waarin wordt voorgesteld het koninklijk besluit van 18 september 1998 te wijzigen om de betrokken gemeenten eventueel op te nemen in de geografische uitgestrektheid.

De **voorzitter** : Mevrouw Simonne Creyf heeft het woord.

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de minister, als ik het goed begrijp, bent u wel degelijk van plan om Zemst voor te dragen voor erkenning als rampgebied. Ik dank u voor het antwoord.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen en interpellaties :

- mondelinge vraag van heer **Pieter De Crem** aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit van 6 oktober 1999 (Belgisch Staatsblad van 7 oktober 1999), meer bepaald betreffende de hierin vermelde regularisatiecriteria" (nr. 153)

- interpellatie van de heer **Filip De Man** tot de eerste minister en tot de minister van Binnenlandse Zaken over "de inefficiënte uitvoering van het uitwijzingsbeleid en de concrete wijze waarop het regularisatiebeleid zal worden uitgevoerd" (nr. 83)

- interpellatie van de heer **Richard Fournaux** tot de minister van Binnenlandse Zaken over "het asielbeleid" (nr. 90)

- mondelinge vraag van de heer **Willy Cortois** aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het regularisatiebeleid" (nr. 204)

- mondelinge vraag van de heer **François-Xavier de Donnée** aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het goede verloop van het regularisatiebeleid" (nr. 221)

Questions orales et interpellations jointes :

- question orale de M. **Pieter De Crem** au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal du 6 octobre 1999 (Moniteur belge du 7 octobre 1999) et notamment sur les critères de régularisation qui y sont mentionnés" (n° 153)

- interpellation de M. **Filip De Man** au premier ministre et au ministre de l'Intérieur sur "la mise en oeuvre inefficace de la politique d'éloignement et la manière concrète dont sera appliquée la politique de régularisation" (n° 83)

- interpellation de M. **Richard Fournaux** au ministre de l'Intérieur sur "la politique du droit d'asile" (n° 90)

- question orale de M. **Willy Cortois** au ministre de l'Intérieur sur "la politique de régularisation" (n° 204)

- question orale de M. **François-Xavier de Donnée** au ministre de l'Intérieur sur "le bon déroulement de la politique de régularisation" (n° 221)

De **voorzitter** : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we zijn weer wat verder geëvolueerd dan op het moment van de vraagstelling vermits de regering gisteren heeft beraadslaagd over de modaliteiten van het koninklijk besluit dat nu is omgevormd tot wetsontwerp en voor advies naar de Raad van State is gestuurd. Aangezien de minister heeft gezegd dat het wetsontwerp eigenlijk een tweelingbroer is van het geschorste koninklijk besluit wil ik even de vragen herhalen die ik daarover had gesteld.

Mijn vragen betreffen de verschillende categorieën die in het koninklijk besluit werden vastgelegd. De eerste categorie werd gevormd door de niet-uitvoerbare beslissingen. In het ontwerp van koninklijk besluit konden wij vaststellen dat de integratievoorwaarde, die tot dan toe steeds van kracht was geweest, was weggefallen. Ik weet niet of ze in het wetsontwerp opnieuw werd opgenomen.

Voor de vierde categorie, namelijk wie stevige sociale banden kunnen aanhalen, ging het over een eenmalige operatie voor wie langer dan vijf of zes jaar in ons land verbleef. Dat is eigenlijk iets strenger dan de vorige rondzendbrief en het regeerakkoord daaromtrent. Wie

Pieter De Crem

dus minder dan vijf of zes jaar illegaal in het land verblijft en geen asielaanvraag indiende, zou in dit kader onverbiddelijk uit het land worden gezet. Wat gebeurt er nu als dergelijke persoon zich onder de nieuwe voorwaarden komt aanbieden om te worden geregulariseerd? Welke bewijsmiddelen zal men aanvaarden? Wat is de interpretatie van de fraude, manifest of onderliggend, die bij dergelijke bewijsstukken zou kunnen spelen? Is het ook correct dat men eigenlijk als het ware een moratorium heeft ingesteld, namelijk dat al wie verbleven op het grondgebied voor 1 oktober 1999 dan wel degenen die voor 1 oktober 1999 ooit in de procedure waren, al dan niet met gunstig gevolg, opnieuw een aanvraag tot regularisatie kunnen indienen? Of, concreet: kunnen mensen van wie de procedure met negatief gevolg werd afgehandeld opnieuw een aanvraag tot regularisatie indienen, ook als zij ondertussen het land reeds hebben verlaten?

De problematiek van de gemeenten dan. Dit zal toch wel belangrijk zijn. Over de samenstelling van de reeds aangekondigde commissie bestaat nog geen duidelijkheid, evenmin als over de rol die de fameuze commissie-secretarissen zullen spelen. Ik heb er deze ochtend het Staatsblad nog eens op nagelezen en heb vastgesteld dat het koninklijk besluit nog steeds niet werd ingetrokken en dat de rondzendbrief die volgde op het geschorste koninklijk besluit ook nog niet werd ingetrokken. Eigenlijk betekent dit dat wij nu nog altijd verkeren in de situatie die reeds van toepassing was, rekening gehouden met artikel 9, derde lid, van de wet van 1980. Dit betekent dat voor alle regularisaties in afwachting van het goedkeuren van het wetsontwerp en publicatie ervan in het Staatsblad, deze wetgeving nog altijd van toepassing blijft. Zijn er eigenlijk nog mensen die sinds het aantreden van deze regering op basis van de criteria van de wet van 1980, artikel 9, werden geregulariseerd? Als dat is gebeurd, hoeveel mensen zijn dat dan bij benadering? Wat waren de redenen voor hun regularisatie? Over welke nationaliteiten ging het? Gebeurden de regularisaties dan individueel of in groep?

- *Voorzitter* : de heer **Denis D'hondt**

Het koninklijk besluit werd geschorst. Wacht de regering nu op een nietigverklaring, inclusief voor de rondzendbrief? Daarover zwijgt men zedig. Het normale gevolg aan de procedure zou nu zijn dat in het kader van de schorsing de Raad van State wellicht binnen een korte termijn een nietigverklaring zou uitvaardigen, ook voor de rondzendbrief. Verwacht de regering zich daaraan? Als dat zo is, wat zal er dan gebeuren met de vorige rondzendbrief? Deze dateert van 8 december 1998. Wij mogen niet vergeten dat de Raad van State reeds een zwaar voorbehoud had gemaakt bij deze rondzendbrief. Het koninklijk besluit en de rondzendbrief van veertien dagen geleden hebben immers, met uitzondering van het

eerste en behouden gebleven deel, alle bepalingen van de rondzendbrief van 1998 opgeheven. In welke toestand zijn wij nu eigenlijk beland in afwachting van het bespreken van het wetsontwerp en publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad? Wij hebben een grote periode van verwarring gehad en volgens de CVP-fractie zijn wij na de verwarring in de verstarring terechtgekomen. Niemand weet immers goed waar wij nu staan en welk wettelijk kader van toepassing is.

Dan is er nog de regularisatiecommissie zoals ingesteld door toenmalig minister Van den Bossche. Tijdens zijn bewind is deze commissie actief geweest. Is dat nu nog steeds zo? Als dat zo is, hoeveel mensen werden dan geregulariseerd door de werkzaamheden van deze commissie? Tenslotte wordt in regeringskringen of in de marge van de regering meegedeeld dat in het verlengde van het voorgelegde wetsontwerp wordt voorgesteld om een vork te hanteren om de verhouding te regelen tussen het aantal uitwijzingen en het aantal regularisaties.

Daaromtrent zou een vork van één op tien van toepassing zijn. Heel concreet betekent dit dat voor honderd uitwijzingen duizend naturalisaties zouden worden in overweging genomen. Klopt het dat er een vork is, en zo ja bedraagt die één op tien?

De **voorzitter** : De heer Filip De Man heeft het woord.

De heer **Filip De Man** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, onlangs bleek dat op dit vlak van het Europese niveau niets te verwachten is. De Europese top in Finland hield het bij vage intenties en dat betekent dat de federale regering moet handelen en u als minister van Binnenlandse Zaken in de eerste plaats.

Mijnheer de minister, enkele weken geleden bent u hier door de CVP vrij grof aangepakt. De partij verweet u onbekwaamheid en raadde u aan op te stappen. Het was heel leep van de CVP om misbaar te maken over uw persoon en over een aantal nevenaspecten van de zaak en om toch maar niet aan de Vlaamse publieke opinie te moeten toegeven dat zij vóór de regularisatie zijn. De heer De Crem meent zelfs dat drie weken te weinig is om alle illegalen een redelijke kans te geven om geregulariseerd te worden.

Ik ben het er dus niet mee eens dat u zwaar in de fout bent gegaan en ik wil zelfs geloven - in tegenstelling tot collega De Crem - dat u de capaciteiten hebt om een degelijk beleid te voeren. Alleen moet er dan natuurlijk een duidelijk beleid bestaan inzake asiel, illegalen en uitwijzing. En met groene rakkers in de regering is het niet eenvoudig om een duidelijk regeringsbeleid op poten te zetten. Voor enkele weken maakten we het mee dat Ecolo betoogde tegen de eigen regering.

Filip De Man

Via de pers vernemen we dat, volgens de staatssecretaris van Agalev, geen geweld mag worden gebruikt tegen weerspannige illegalen en dat ze hoe dan ook na vijf maanden weerspannigheid in dit land mogen blijven. Hoewel de heer Boutmans in de binnenzak van de buitenlandminister zou zitten, stel ik vast dat hij daar toch fel blijft tegenstribbelen !

Ik citeer zijn dagbladinterview : "Als men er niet in slaagt om iemand na vijf maanden uit te wijzen met zachte dwang, dan mag men geen geweld gebruiken, maar moet men die persoon laten gaan." In de visie van de heer Boutmans wordt de illegaal dan iemand die rechtmatig op het grondgebied verblijft. Als men dat vergelijkt met de Vlaams-Blokachtige uitspraken van bijvoorbeeld de VLD-voorzitter, die in gedwongen repatriëring voorziet met militaire vliegtuigen, is het wel duidelijk dat deze paars-groene coalitie niet kan handelen bij gebrek aan duidelijke lijn.

Vooreerst wil ik uw mening kennen over het principe dat door de groene staatssecretaris wordt naar voren geschoven. Ik herhaal : geweld, bijvoorbeeld handboeien, mag niet en illegalen mogen hier blijven als ze hun verwijdering vijf maanden laten aanslepen of telkens laten uitstellen. Bent u het met hem in deze eens ?

Een ander belangrijk element in de discussie gaat wel over u als persoon.

Hoe gaat u - als minister nota bene - de wet toepassen ? Hoe hebt u ze tot vandaag toegepast en hoe gaat u ze toepassen eens de regularisaties van start gaan ? De regering wil massaal regulariseren, maar er zullen natuurlijk heel wat illegalen dienen verwijderd te worden.

Mijnheer de minister, ik heb hierover nogal wat vragen en ik had graag informatie over alle aspecten.

Hoe zult u de wet toepassen eens de regularisaties van start gaan ? De regering wil massaal regulariseren, maar er zullen ook heel wat illegalen moeten terugkeren. Zult u de gemeentebesturen erop wijzen dat ze niet mogen vooruitlopen op de aangekondigde wetgeving ? Het duurt wellicht enkele maanden voor het zover is, als het lukt tenminste. De gemeentebesturen moeten ondertussen de geldende wetgeving natuurlijk respecteren. Zult u de gemeenten die voorlopige regularisatiedossiers aanleggen op de vingers tikken ? Zult u de gemeenten erop wijzen dat de dienst Vreemdelingenzaken een kopie moet krijgen van de gegevens zoals ze werden en worden verzameld ? Zult u de dienst Vreemdelingenzaken en de politie aansporen om gebruik te maken van de informatie ? Of zegt u dat de wet voorlopig in de koelkast gaat ? Of zoekt u een tussenoplossing, wil u wachten om die gegevens en adressen te gebruiken ? Wanneer volgens de regularisatiecommissie blijkt dat

een aantal illegalen niet kunnen worden geregulariseerd, gaat u de namen en adressen dan toch laten gebruiken door Vreemdelingenzaken ? Wat moeten de politiediensten nu doen ? Moeten zij nog werk maken van het opsporen van illegalen ?

Mijnheer de minister, het is natuurlijk hartverwarmend te vernemen dat minister Durant werk maakt van punt 41 van ons zeventigpuntenprogramma. Klopt het dat het akkoord van de minister stipuleert dat er slechts één illegaal per lijnvlucht kan meevliegen ? U beseft toch wel dat lijnvluchten en zakenvluchten met slechts één of twee illegalen aan boord geen zoden aan de dijk brengen ? We zitten met duizenden uitgeprocedeerden. U zegt in uw persmededeling van 24 september zelf : "De meesten onder hen zullen zeer waarschijnlijk worden geweigerd." Dat weten wij al lang, maar hoe kunt u duizenden asielaanvragers terugbrengen per één of twee ? Zijn alle regeringspartners het eens over deze werkwijze ? Zal men met charters werken of met militaire vliegtuigen ? Hoeveel illegalen en uitgeprocedeerden zijn er bijvoorbeeld deze maand al uit het land gezet ? Wordt het tweesporenbeleid van premier Verhofstadt eigenlijk wel gevolgd ? Ik heb de indruk dat het niet echt bestaat, dat men de mensen slechts iets voorspiegelt.

Hoeveel asielzoekers werden deze maand effectief uitgewezen ? Hoeveel asielzoekers verlieten vrijwillig ons land ? Hoeveel gedwongen ? Met welke transportmiddelen werden de uitwijzingen uitgevoerd ?

Mijnheer de minister, in uw persmededeling van 24 september bevestigt u uitdrukkelijk, ik citeer : "het niet werkelijk verwijderen, maakt de toestand oncontroleerbaar". Als dit uw - ons inziens terechte - vrees is, neem ik aan dat u deze maand werk zult maken van effectieve uitwijzingen.

Uw regering zal een commissie voor de regularisaties oprichten. Van een links georiënteerde regering kan men niet anders dan verwachten dat de NGO's medebeslissingsrecht zullen krijgen. Instellingen die liever zonder grenzen werken, zullen mee beslissen over de regularisaties. Hoe wordt de commissie samengesteld ? Welke NGO's zijn uitverkoren ? Welke beslissingsmacht krijgen zij ? Zullen er juristen zetelen in de regularisatiecommissie ? Moet u de beslissingen van de commissie naleven ?

Mijnheer de minister, u hebt verklaard dat er geen wijzigingen aan de regularisatievoorwaarden werden aangebracht. Opdat uw verklaringen terzake in de Parlementaire Handelingen kunnen worden opgenomen, vraag ik deze voorwaarden op te sommen. Als u zich houdt aan de voorwaarden van het dankzij de inspanningen van het Vlaams Blok geschorste koninklijk besluit, ontstaat er veel bewegingsruimte. Elke illegaal in ons land verblijvende vreemdeling kan zich beroepen op

Filip De Man

redenen die het onafhankelijk van zijn wil onmogelijk maken om terug te keren. Ik vrees dat heel wat illegalen dit argument gaan invoeren. Idem dito voor de voorwaarde van humanitaire redenen. Ik vermoed dat heel wat illegalen zullen verwijzen naar omstandigheden in hun moederland waardoor ze beter niet terugkeren. Bovendien zullen de illegalen beweren de bakker om de hoek goed te kennen zodat er geen twijfel kan bestaan over hun inburgering.

Alhoewel ik heel menselijk wil blijven, vrees ik dat elke illegaal geregulariseerd kan worden als hij door een arts een ernstige ziekte kan laten vaststellen. Een TBC- of een aids-lijder die erin slaagt ons land binnen te geraken, zal worden geregulariseerd.

Mijnheer de minister, men moet eens ernstig nadenken over de in het koninklijk besluit vermelde voorwaarden.

Mijnheer de voorzitter, collega's, zullen 1 250 bijkomende opvangplaatsen voldoende zijn om de torenhoge problemen van de OCMW's te verminderen en te vermijden? Maandelijks komen duizenden vluchtelingen ons land binnen. De bijkomende opvangplaatsen zullen de onmiddellijke nood lenigen. Uiteindelijk zullen deze vluchtelingen via het spreidingsplan toch terecht komen bij de lokale OCMW's die steeds meer financiële steun moeten uitkeren. Bovendien houdt de regering een stok achter de deur om de OCMW's te dwingen zelf een groter bedrag van de kostprijs van het lakse beleid van deze en de vorige regering op te hoesten.

Mijnheer de minister, denkt u echt dat de regering de OCMW's zo maar kan straffen omdat zij bij gebrek aan een doortastend federaal beleid het probleem alleen laat aanzwellen? Ik ben ervan overtuigd dat u deze maatregel niet kunt hardmaken en vrees dat u, meer dan dit vroeger het geval was, protest zult te slikken krijgen. Is de regering erop voorbereid dat de OCMW's van de grote steden na de regularisatie duizenden nieuwe steuntrekkers zullen moeten onderhouden? U belooft wel duizenden illegalen te regulariseren.

Ik neem aan dat, vanaf het ogenblik dat zij worden geregulariseerd, zij ook van alle sociale rechten zullen genieten, waardoor Brussel-stad, Antwerpen of Charleroi nogmaals zullen worden opgezadeld met duizenden extra steuntrekkers. Hebt u er enig idee van, mijnheer de minister, hoeveel dit zal kosten en of de OCMW's dat financieel wel aankunnen? Nu reeds zit men tot op de bodem in de OCMW-kassen van heel wat steden en Brusselse gemeenten, maar wat zal er dan gebeuren? Is de regering zich daarvan wel bewust? Hoe zal zij de OCMW's tegemoetkomen?

Is het juist, mijnheer de minister, dat u op de Europese Top van 13 oktober verklaarde, en ik citeer: "Meer en meer landen worden zich bewust van de nood om een

einde te maken aan de migratiestop". Is het uw visie en de visie van de regering dat ook België tot die landen behoort? Zal met andere woorden, het opheffen van de migratiestop van 1974 aan de politieke agenda verschijnen?

Ofwel, mijnheer de minister, legde de pers onjuiste verklaringen in uw mond op 13 oktober, ofwel stelt u de migratiestop in vraag. Een dergelijke bewering vanwege een minister van Binnenlandse Zaken is anders wel fundamenteel.

De migratiestop van 1974 beschouwen wij al zeer lang als een grote zeef. Bestaat er eigenlijk nog wel een migratiestop in dit land, als men via de media bijna dagelijks moet vernemen dat uitgewezen vreemdelingen na enkele dagen opnieuw verschijnen? In dat verband kwamen ambtenaren, politiemensen, politieke verantwoordelijken niet alleen in beeld, maar zij kregen ook het woord en legden verklaringen af die dit bevestigen. Het feit dat uitgewezen vreemdelingen na enkele dagen opnieuw verschijnen is dus geen uniek verschijnsel dat zich nu en dan eens voordoet, maar het gebeurt vaak. Trouwens, betrokkenen geven zelf toe dat zij een paar dagen na hun uitwijzing toch terug zullen zijn. Kan hier bijgevolg sprake zijn van een migratiestop?

Deze regering is voorstander van het referendum. Er zal dus een overbodige bevraging worden georganiseerd over de ambtenarij. Welnu, ik daag u uit een referendum te organiseren over uw asiel- en regularisatiebeleid. Durft de regering de mening van de burger in dat verband te vragen? Als dit mogelijk is wat de ambtenarij betreft, moet het ook kunnen wat het asiel- en regularisatiebeleid betreft. Het zal de burgers wellicht interesseren hun mening terzake te kunnen geven. Zeker de liberalen zouden een dergelijk referendum moeten steunen.

Le président : La parole est à M. Richard Fournaux.

M. Richard Fournaux (PSC) : Monsieur le président, pourrais-je vous demander de faire respecter le règlement en demandant aux membres de respecter le temps de parole qui leur est imparti. En effet, aujourd'hui, j'ai quatre questions à développer dans des commissions différentes. Et le respect du règlement nous permettrait de mieux pouvoir organiser nos agendas. Il n'est pas normal que certains membres de cette assemblée, fussent-ils de l'opposition, monopolisent l'attention en prenant la parole pendant parfois plus d'un quart d'heure.

Monsieur le ministre, mon intervention sera très brève. J'irai directement au fait. Ma question, qui est double, concerne la politique du droit d'asile. Je souhaiterais d'abord vous interroger sur le fonctionnement de l'office des étrangers. En second lieu, je souhaiterais évoquer avec vous des cas spécifiques qui, dans le cadre des réformes que vous souhaitez mettre en oeuvre, devront être rencontrés.

Richard Fournaux

J'avais déjà évoqué le thème du fonctionnement de l'office des étrangers lors de la précédente législature. Mon intervention se veut donc excessivement constructive.

Monsieur le ministre, considérez que mes questions émanent non pas d'un membre de l'opposition, mais plutôt d'un bourgmestre. Comme vous l'avez certainement également été, je suis confronté au quotidien à la mise en place de directives ou au fonctionnement d'administrations qui régissent le droit d'asile dans notre pays.

Je trouve tout à fait inadmissible - et c'était déjà vrai avant que vous ne soyez là - qu'il soit quasiment impossible pour un bourgmestre de quelque commune que ce soit, peu importe son étendue et l'infrastructure dont elle dispose - d'obtenir rapidement des informations sur un dossier en cours à l'office des étrangers. Je peux témoigner de la situation que j'ai vécue. J'ai eu affaire à un dossier particulièrement difficile : un demandeur d'asile était tellement désespéré de voir son dossier à l'abandon depuis deux ans, qu'il a tenté de mettre fin à ses jours. Afin de lui venir en aide, j'ai donc tenté d'interpeller en extrême urgence l'office des étrangers. Croyez-moi : leur envoyer un fax relève de l'exploit; lorsqu'on téléphone, on nous demande d'écrire, mais on ne nous répond pas rapidement. Je suis même allé jusqu'à me déplacer à l'office des étrangers. Eh bien, monsieur le ministre, je me suis fait purement et simplement éjecter.

Je remets donc sérieusement en question le fonctionnement de cette administration, qui dépend des autorités fédérales. Voilà donc un bourgmestre, et même un député fédéral, qui est reçu au rez-de-chaussée de l'office des étrangers - qui soit dit en passant est installé dans un magnifique bâtiment pourvu d'un superbe hall d'accueil - pour s'entendre dire qu'on ne peut pas téléphoner dans les étages, qu'on ne peut pas demander à quelqu'un de descendre, qu'on ne peut pas faire en sorte qu'on vous reçoive. Tout ce qu'on a pu faire, c'est m'indiquer le chemin de la sortie. Je ne suis pas un habitué des démonstrations médiatiques, dont certains ont le secret; mais ce jour-là, j'aurais volontiers invité quelques journalistes à me suivre dans ma démarche. Il y a donc réellement un problème.

Evidemment, dans un Etat de droit, un bourgmestre ou même une administration ne peut pas avoir un droit de regard privilégié sur les dossiers. Il ne doit pas exister de couloir réservé aux autorités permettant l'accès aux dossiers ou des lignes téléphoniques particulières, ou que sais-je encore.

Mais n'est-il pas possible d'instaurer un système de relation privilégiée entre deux administrations. Un service communal - état civil ou population - doit gérer quotidiennement des relations avec le service des étrangers. Ne

peut-on mettre sur pied une cellule ou désigner certains fonctionnaires de l'office des étrangers afin d'établir ce lien privilégié dans le cadre de la réforme que vous souhaitez mettre en application ? Le nom que cela portera n'a que peu d'importance; ce qui compte, c'est le service rendu à la population.

Le deuxième volet que je voulais évoquer concerne un problème important, qui n'est nullement anecdotique, caricatural ou unique. Il se rencontre fréquemment : c'est le cas spécifique des couples mariés.

Je suis, en effet, assez étonné de constater la différence de traitement entre une demande de mariage et une demande d'autorisation de séjour sur le territoire. J'ai vécu deux cas dans ma région. L'un a été réglé grâce à votre prédécesseur, l'autre est toujours en attente. Plusieurs collègues ont aussi évoqué ce type de situation. Je connais le cas typique d'un couple : la femme, une Belge, a épousé un Marocain au Maroc, avec l'assentiment des autorités belges au Maroc. L'ambassade de Belgique au Maroc a été informée, a donné son accord sur le déroulement du mariage au Maroc et, quelques semaines après, la demande de regroupement familial introduite par l'épouse revenue seule en Belgique est refusée. Je ne le conteste pas, le dossier de ce Marocain posait un réel problème et il a fallu un an et demi pour le résoudre.

Comment se fait-il qu'au cours de la procédure d'autorisation du mariage, autorisation donnée par les autorités belges au Maroc, il n'y ait pas eu une coordination ou l'évocation de ce problème ?

Je connais une situation identique, celle d'une dame belge qui a épousé un ressortissant pakistanais. Elle est arrivée en Belgique avec lui, dans le cadre d'un visa touristique, et pour obtenir une autorisation définitive de séjour sur le territoire, il est demandé à ce Pakistanais de retourner dans son pays, pour introduire une demande d'autorisation de séjour sur le territoire belge ou une demande de regroupement familial, pour remettre la procédure en route. Cela représente une énorme perte de temps et des difficultés administratives considérables.

J'ai évoqué ces deux exemples parce que si le parlement a voulu prendre toute une série de mesures qui me semblent pertinentes, j'y insiste, pour éviter les mariages blancs ou l'utilisation du mariage comme moyen détourné pour pénétrer sur le territoire, etc., je me demande s'il n'y a pas, dans le cadre de la réforme que vous souhaitez mettre en oeuvre, une nécessité, voire même dans certains cas une obligation d'organiser une meilleure coordination, une meilleure synergie dans le traitement des dossiers d'autorisation de mariage entre un partenaire belge et un ressortissant étranger, la politique générale du droit d'asile et l'autorisation de séjour sur le territoire.

Richard Fournaux

J'insiste sur le fait que mes deux questions se veulent constructives. Nous déposerons d'ailleurs, après la réponse du ministre, une motion de recommandation demandant au gouvernement d'être attentif à ce genre de situations.

Le président : La parole est à M. Jean-Pierre Detremmerie.

M. Jean-Pierre Detremmerie (PSC) : Monsieur le président, je ne doute pas que ce soit plus facile dans notre pays de contacter le ministre - je l'ai fait personnellement au mois d'août, à son retour de la Foire de Libramont - que de contacter notre administration pour discuter des problèmes qui peuvent se poser dans les aéroports ou ailleurs.

De voorzitter : De heer Willy Cortois heeft het woord.

De heer **Willy Cortois (VLD) :** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het bedoelde wetsontwerp is ondertussen naar de Raad van State verzonden. Bijgevolg wil ik mijn vraag voor later reserveren, omdat zij in dit debat eigenlijk niet veel zin zou hebben. Wel wil ik mij aansluiten bij de woorden van de heren Fournaux en Detremmerie, met name "le Service des étrangers, c'est une forteresse." Men wordt er behandeld als vee. De lokale overheid geraakt er niet binnen. Deze dienst wordt afgeschaft. Mijnheer de minister, welke dienst ook in de plaats zal komen, de eerste vereiste zal zijn dat iets wordt gedaan aan de relatie met de lokale overheden, die steeds met de problematiek worden geconfronteerd. Zoals de toestand de voorbije jaren was, kan het onmogelijk verder gaan.

Mij tot de heer De Man richtend komt het er eigenlijk op neer dat iedere immigrant er een te veel is zoals iedere Jood er één te veel is. *(Twistgesprek met de heer De Man)*

Persoonlijk feit

Fait personnel

De heer **Filip De Man (Vlaams Blok) :** Mijnheer de voorzitter, ik vraag het woord voor een persoonlijk feit.

Le président : Il n'y a pas de fait personnel, monsieur De Man, vous n'avez pas été cité. Je vous prie de vous taire à présent. Tout à l'heure, vous avez déjà outrepassé de 8 minutes le délai imparti pour votre intervention.

La parole est à M. François-Xavier de Donnée.

M. François-Xavier de Donnée (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, monsieur le ministre, au préalable, je voudrais nuancer quelque peu les propos qui viennent d'être tenus à l'égard de l'Office des étrangers. Il est aisé d'attaquer et d'accuser une administration en l'absence de ses responsables. Je ne trouve pas cela très fair-play. En ce qui me concerne, chaque fois que j'ai appelé M. Schewebach pour discuter avec lui de problèmes généraux ponctuels, il a toujours répondu présent et cela mérite d'être signalé. Je ne nie pas l'existence de problèmes à l'accueil, mais ce n'est peut-être pas la meilleure façon d'établir un contact.

- Président : M. Paul Tant

Je voudrais à présent poser une question au ministre en ce qui concerne la politique de régularisation. A la suite des opérations de régularisation menées en France et en Italie, de nombreuses personnes séjournant illégalement dans des pays tiers se sont rendues dans ces pays afin de bénéficier de ces opérations, créant ainsi un véritable appel d'air qui a compromis le bon déroulement du processus envisagé.

En janvier 1999, la décision du gouvernement italien de régulariser la situation d'étrangers clandestins avait inquiété une partie de l'opinion publique mais aussi des partenaires européens de l'Italie, d'autant plus que cette dernière fait partie du groupe Schengen et que de nombreux extracommunautaires ont pris le risque de traverser les frontières pour atteindre n'importe quel pays de l'Union. Par conséquent, nous voyons arriver à Bruxelles - la presse en faisait encore état hier - des voitures italiennes amenant des personnes issues du Kosovo ou d'Albanie.

Au cours de ces dernières années, le débarquement de clandestins en Italie est devenu un spectacle quotidien sur les côtes de ce pays. Durant la guerre du Kosovo, la situation dans la région des Pouilles est même devenue catastrophique.

Dès lors, je voudrais savoir ce que vous avez prévu, monsieur le ministre de l'Intérieur, afin d'éviter que semblable situation ne se reproduise en Belgique à l'occasion de la procédure de régularisation que le gouvernement entend mettre en oeuvre.

Le président : La parole est au ministre.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, avant de répondre aux questions précises qui ont été posées, je souhaiterais rappeler que la politique gouvernementale repose sur des piliers indissociables, à savoir :

- la nécessité de réformer la procédure pour l'obtention de l'asile de manière à ce qu'elle soit plus rapide, dans le respect des droits des demandeurs;

Antoine Duquesne

- une politique de régularisation, de manière à assainir la situation.

L'Etat est en effet responsable du fait que se trouvent encore sur notre territoire un certain nombre de personnes, au motif qu'on a été incapable soit de se prononcer sur l'asile dans un temps raisonnable, soit d'exécuter des dizaines de milliers d'éloignements. Pour ma part, j'exécuterai loyalement cette politique en étant insensible à l'agitation, aux injures ou encore aux tentatives de manipulations, de désinformation et d'intoxication de certains. Je le ferai parce que je suis convaincu qu'il n'y a pas d'autre politique possible. Toute autre politique conduirait à une situation ingérable, qu'il s'agisse d'une politique brutale qui voudrait que notre pays se replie sur lui-même en fermant ses frontières dans un monde qui est de plus en plus ouvert, ou encore d'une politique que personne n'a le courage de déclarer vouloir, tout en tenant des propos qui trahissent cette volonté, à savoir une politique de frontières ouvertes qu'un petit pays comme le nôtre est incapable d'assumer, pas plus d'ailleurs qu'un continent comme l'Europe.

Je continuerai donc à exécuter cette politique, conformément aux décisions du gouvernement.

Cela signifie que les éloignements se poursuivent. Le 19 octobre, il y en a encore eu une quinzaine. C'est le cas tous les jours. Pour l'instant, des précautions doivent être prises car une opération de régularisation se prépare. Un certain nombre de personnes ne sont pas régularisables, comme les "INADS", c'est-à-dire ceux qui arrivent à nos frontières mais ne pénètrent pas sur le territoire et ne sont pas susceptibles de demander la régularisation. Je continuerai donc à exécuter leur éloignement.

Quant à ceux qui sont susceptibles d'être régularisés, je ferai évidemment preuve de la plus extrême prudence avant de prendre une décision d'éloignement. Dans le doute, je ne procéderai pas à ces éloignements. Comme je le fais maintenant, je vérifierai tous les dossiers et donnerai des instructions claires à mon administration. Dès lors qu'il y a des indices sérieux permettant de penser qu'une personne répond aux conditions de régularisation, on ne procédera pas à l'exécution de la décision. Mais si une demande de régularisation n'est pas accueillie, il sera procédé à l'éloignement.

En ce qui concerne les régularisations, nous avons pris un arrêté royal de manière à pouvoir rapidement lancer l'opération. Le gouvernement était et reste convaincu que c'était là le bon moyen et que la base légale existait.

L'urgence était réelle. Il ne s'agit pas d'un problème au sujet duquel on peut perdre du temps en controverses juridiques stériles. Nous avons donc décidé de transformer l'arrêté royal en projet de loi. Convaincus de la validité de notre politique, nous viendrons la défendre devant le parlement.

Je suis convaincu que non seulement les groupes de la majorité mais aussi les groupes de l'opposition démocratique ne tomberont pas dans le piège tendu par certains pour retarder cette opération.

Vouloir la retarder aurait un effet pervers : cela constituerait un appel d'air vers tous ceux qui, à l'extérieur de nos frontières, tenteraient de pénétrer chez nous en fraude avec l'espoir fallacieux de pouvoir bénéficier d'une régularisation.

J'ajoute à l'attention de M. de Donnée que les choses sont tout à fait claires dans le projet que nous avons préparé. La première pièce à fournir pour demander la régularisation est une preuve d'un séjour effectif dans notre pays antérieur au 1er octobre 1999. Il est ainsi exclu de soumettre à l'examen de la commission de régularisation les demandes émanant d'étrangers venus de pays tiers pour l'occasion. Il pourrait s'avérer nécessaire de rétablir le contrôle aux frontières pendant la durée prévue pour l'introduction des demandes afin d'empêcher tout afflux de personnes tentant de contourner les règles de régularisation et ce dans le cadre du maintien de l'ordre public (article 2.2 de la convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985).

Le parlement va bien sûr exercer son rôle de manière critique. Je serai très attentif à ce que j'entendrai. Je suis également convaincu que nous pouvons travailler vite et bien et qu'une telle opération de régularisation est saine. Est-il bon que des personnes se trouvant chez nous restent dans la clandestinité à cause des manquements de l'Etat, avec les menaces que cela peut représenter pour l'ordre public ? Ne vaut-il pas mieux qu'elles travaillent au clair plutôt que de travailler au noir ? Ne vaut-il pas mieux qu'elles et leurs enfants soient mises à l'abri d'un certain nombre de filières d'exploitation, pas seulement sur le plan sexuel dans le cadre de la prostitution, mais également sur le plan économique ?

Je crois qu'il faut faire cela, qu'il y va de l'intérêt des Belges comme de leur propre intérêt. Cela signifie aussi qu'il s'agira d'une seule opération de régularisation. Il ne doit pas y en avoir d'autres par la suite. Nous allons résorber l'arriéré dans l'examen des demandes d'asile. Nous exécuterons les mesures d'éloignement. La procédure d'asile améliorée et plus rapide devrait éviter que se reconstituent des groupes de clandestins qui demain pourraient à nouveau demander à être régularisés. Il n'est pas admissible que pour l'instant, pour obtenir une décision en matière d'asile, il faille parfois attendre quatre, cinq ans ou même plus. Il y a pour l'instant un arriéré de plus de 25 000 dossiers.

Le projet de loi - nous aurons l'occasion d'en discuter très prochainement - ressemble comme un frère jumeau à l'arrêté royal. Il existe des jumeaux hétérozygotes et homozygotes. Un certain nombre de différences tiennent

Antoine Duquesne

d'abord au fait qu'il s'agit d'un projet de loi. Nous avons été plus explicites dans l'exposé des motifs ainsi que dans le commentaire des articles. Des explications supplémentaires sont données quant aux intentions du gouvernement. Nous avons profité également du délai supplémentaire qui nous a été accordé pour améliorer les textes, faire un toilettage, consulter des professeurs d'université.

L'esprit est parfaitement respecté, avec les quatre critères bien connus et les conditions de constitution du dossier.

Je donne un exemple qui a fait couler beaucoup d'encre. Pour rappel, en ce qui concerne le quatrième critère, la condition essentielle est de pouvoir évoquer des raisons humanitaires et des attaches sociales durables : rester sur le territoire belge durant un certain temps justifie l'octroi de cette faveur, ce qu'est la régularisation. En principe, il faudra prouver que l'on est resté six ou cinq ans selon que l'on est isolé ou que l'on a des enfants. Il pourra aussi être invoqué un séjour légal sur le territoire qui serait éventuellement de moindre durée.

Mais ce séjour légal, pour être significatif, ne peut pas constituer une présence sur notre territoire pour des raisons touristiques ou pour accomplir des études. Il est possible de trouver d'autres exemples : obtenir un permis de travail durant un certain nombre d'années et avoir ainsi travaillé légalement en Belgique; si ce travailleur n'atteint pas les cinq ou six ans, mais seulement quatre ans et demi, la commission de régularisation doit disposer d'un pouvoir d'appréciation, à la lumière du critère de fond, c'est-à-dire d'être capable de prouver que cela a conduit à créer des attaches sociales durables.

Le projet de loi ressemble donc très fort à l'arrêté royal.

Je réponds à présent aux questions plus précises, notamment à celle posée par M. De Crem que je vais essayer d'éclairer. Il dit que nous ne savons pas où nous allons; je peux le rassurer : le gouvernement sait où il va. Je vais vous montrer le cap afin qu'il ne se perde pas.

L'accord du gouvernement ne prévoit pas de conditions d'intégration pour les demandeurs d'asile en procédure depuis plus de quatre ou trois ans. La logique en est tout autre, monsieur De Crem : l'Etat, et en particulier le gouvernement précédent, a une responsabilité du fait que certaines personnes ont dû attendre une décision pendant plus de quatre ou trois ans. Le gouvernement actuel assume cette responsabilité. En conséquence, il nous faut régulariser.

Deux, les personnes qui ne répondent pas aux critères de régularisation doivent être éloignées. C'est le droit commun en matière d'éloignement qui s'applique. Le gouvernement indique clairement les conséquences d'un

refus de régularisation : la personne qui avait un ordre de quitter le territoire devra s'y conformer, celle qui n'en avait pas s'en verra remettre un. Il n'y a pas de politique de régularisation sans politique d'éloignement.

En ce qui concerne les pièces justificatives, je crois que vous les connaissez : ce sont les traces officielles dont j'ai parlé, en provenance d'une commune, d'un service public ou encore d'institutions comme un hôpital ou une école. La commission devra développer sa jurisprudence. Je ne crois pas souhaitable de nous montrer trop précis dans la formulation vu que nous devrons faire face à une très grande diversité de situations. Il faut permettre à la commission de les prendre en compte.

Dans ce délai de trois semaines, les communes se limiteront à accuser réception des demandes et à les transmettre. Elles disposeront d'un mois supplémentaire pour établir un rapport social contenant tous les éléments nécessaires à la bonne appréciation du dossier.

Vous savez que je suis également bourgmestre, bien qu'en tant que ministre de l'Intérieur, je ne puisse plus exercer cette fonction pour l'instant. Je me rends donc compte de la charge que cela peut représenter pour les communes.

Je dois vous dire que j'ai écrit au premier ministre en lui conseillant de provoquer une réunion du comité de concertation avec les Régions, de manière à pouvoir appréhender cette problématique.

Lorsque j'étais bourgmestre, plus d'une fois, je me suis dit que c'était un peu facile : à Bruxelles, on décide de confier ce travail aux communes alors que celles-ci n'en ont pas toujours les moyens. Nous devons donc avoir le courage d'aborder cette question. Telle est la recommandation que j'ai adressée au premier ministre.

La commission sera mise sur pied dès que la loi sera votée, ce qui, je l'espère, se fera rapidement. Pour l'instant, des estimations en personnel et en budget ont été faites, mais je ne peux pas vous dire a priori le nombre de demandes, ni la durée moyenne d'examen de celles-ci.

Vous savez que le gouvernement a mis à ma disposition une provision non négligeable, qui doit me permettre de faire face à toute situation. J'ai donc déjà lancé les opérations. Du jour au lendemain, il faudra disposer de matériel, de locaux, de magistrats, d'avocats et de représentants des associations des droits de l'homme. Et ceux-ci devront immédiatement être à même de traiter ces dossiers. Je m'y prépare donc.

L'on m'interroge sur la période de trois semaines prévue. La brièveté de celle-ci a pour but d'éviter que des personnes s'organisent pour venir en Belgique deman-

Antoine Duquesne

der une régularisation. Malheureusement, le contre-temps qui nous est imposé par la décision, légitime, du Conseil d'Etat nous fait perdre un temps précieux. Mais je suis persuadé qu'il ne faut pas prolonger cette période.

Les demandes d'informations aux communes et au Centre d'égalité des chances, qui a ouvert dix lignes téléphoniques gratuites, montrent que de nombreuses personnes ont mis à profit les mois qui ont suivi l'accord de gouvernement, en juillet dernier, pour commencer à rassembler les pièces nécessaires sur base des critères de régularisation qui figuraient déjà dans cet accord. Donc, je suis tout à fait convaincu que la période qui a été fixée sera suffisante pour faire face à l'ensemble des demandes.

Parmi les demandes de régularisation qui sont introduites sur base de l'article 9 de la loi de 1980, il y en a près de 8 000 qui sont, pour l'instant, à l'examen. Entre le 1er mars et le 3 septembre 1999, 1 407 décisions favorables ont été prises et 1 149 décisions de refus, soit sur le fond, soit sur la recevabilité. Le taux d'acceptation durant cette période est donc de près de 55%.

En ce qui concerne l'interpellation de M. De Man, j'ai déjà répondu à un certain nombre de ses questions. Mais je puis ajouter que nous avons demandé la collaboration des communes. Pour l'instant, elles donnent toutes informations utiles à ceux qui sont susceptibles d'être régularisés ou les dirigent vers le Centre d'égalité des chances lorsqu'elles ne peuvent elles-mêmes répondre aux questions qui leur sont posées. Chacun doit prendre ses responsabilités. C'est ce que le gouvernement a fait; c'est ce que j'ai fait et c'est ce que je demande aux communes. J'ai en effet demandé de maintenir les conditions d'accueil et de veiller à ce que toute l'information disponible puisse circuler.

Leur tâche n'est pas facile puisque la loi n'existe toujours pas et que le Conseil d'Etat a suspendu l'arrêté. Je continue à penser qu'il aurait mieux valu avoir très rapidement une décision claire.

En attendant, ils doivent aider ceux à l'égard desquels le gouvernement a pris l'engagement politique de permettre la régularisation.

Le temps supplémentaire doit donc être mis à profit pour compléter les dossiers. La collecte des données doit en toute hypothèse se faire dans le respect de la loi de 8 décembre 1992 sur la protection de la vie privée. La procédure sera lancée. Les renseignements obtenus ne pourront être utilisés qu'à cette fin. C'est ainsi que dans le projet que j'ai préparé, les données à caractère médical ne pourront être examinées que par des médecins. Il sera également interdit de recueillir des données relatives à la vie sexuelle, à l'ethnie, à la race, à l'appartenance syndicale ou mutualiste.

La commission sera composée de chambres et d'un secrétariat. Chaque commission disposera d'un juge, d'un avocat et d'un représentant des associations de défense des droits de l'homme. Elle donnera un avis motivé au ministre. En principe, je n'aurai aucune raison de m'éloigner de cet avis car toutes les précautions auront été prises, tout aura été fait avec sérieux sur base des critères de la loi, des dossiers qui seront constitués par les communes, de l'examen contradictoire par cette commission. Mais le ministre garde son pouvoir.

Je voudrais d'ailleurs ajouter une chose quelque peu oubliée : sur base de la loi de 1980, le pouvoir du ministre est discrétionnaire. Cette disposition de l'article 9 continuera d'exister. Des interprétations confuses de cet article 9 ont été faites car, s'il donne un pouvoir discrétionnaire au ministre, il ne précise que la procédure, à savoir la nécessité de principe d'introduire la demande à l'étranger et de ne pouvoir l'introduire en Belgique que pour autant que l'on puisse invoquer des circonstances exceptionnelles. Celles-ci ne concernent pas le contenu de la demande mais justifient l'introduction de la demande en Belgique. Sinon, le pouvoir du ministre est total. Cette disposition a d'ailleurs été ajoutée par le parlement à un moment où de nombreux travailleurs immigrés se trouvaient sur notre territoire; ils devaient renouveler régulièrement leur permis de travail, certains oubliaient parfois de le faire, ils se trouvaient ainsi en situation irrégulière et auraient dû être renvoyés. On a voulu permettre leur régularisation et on s'est dit qu'il était absurde de leur imposer de retourner dans leur pays d'origine pour introduire la demande. Voilà le sens de cet article 9, alinéa 3.

Dans les semaines qui viennent de s'écouler, j'ai lu beaucoup de choses qui montraient que cette disposition n'avait fait l'objet - dans le chef de certains en tout cas - que d'une lecture très superficielle.

En ce qui concerne la problématique de l'aide sociale, je vous invite, monsieur De Man, à interroger mon collègue de l'Intégration sociale dont c'est la responsabilité.

Vous m'avez demandé des explications sur les déclarations que j'aurais faites à Turku au sujet du niveau d'immigration zéro. Je confirme mes propos. J'ai lu la contribution de la France, de l'Allemagne et de l'Angleterre pour le sommet de Tampere. Pour cette contribution, nous demandons qu'une distinction soit faite entre les politiques d'immigration et les politiques d'asile.

C'est en effet justifié et j'ai été suivi sur ce point par le gouvernement puisque la rénovation des administrations distinguera demain la problématique de l'immigration de la problématique de l'asile. Dans le monde de très grande mobilité que nous connaissons, croire que l'on pourrait avoir une politique d'immigration de niveau zéro est une illusion. Cela ne signifie pas du tout que l'on

Antoine Duquesne

vivrait dans un monde de frontières ouvertes mais il y aura toujours un nombre de personnes qui, en dehors de l'asile, vont se retrouver. Les manquements des politiques antérieures nous amèneront à régulariser des personnes qui ne sont pas dans les conditions de l'asile.

Nous avons accueilli plus de 20 000 Kosovars. Je suis un homme réaliste et je ne me fais aucune illusion : leur retour est prévu mais je suis convaincu qu'il en est un certain nombre qui resteront sur notre territoire. Il faut se montrer réaliste plutôt que de défendre des thèses irréalistes parce qu'inexécutables. Pour ceux-là, par exemple, il faut développer des politiques d'intégration. C'est la raison pour laquelle j'ai toujours encouragé - et je me réjouis que ce soit aussi la position du gouvernement - la possibilité pour des étrangers se trouvant sur notre territoire depuis plusieurs années, d'acquérir facilement la nationalité belge de manière à en assumer les droits mais aussi les obligations. Voilà très exactement ce que j'ai dit à Turku et je ne crois avoir péché ni contre les mœurs ni contre le sérieux et le réalisme qui doivent être de mise dans ces affaires.

Cher monsieur Fournaux, lorsque je téléphone à l'Office des étrangers, je n'obtiens pas facilement de réponse. Je possède heureusement le numéro de GSM de M. Schewebach qui me répond toujours. C'est vrai que nous allons rénover l'administration de l'Office des étrangers, de manière à ce qu'elle puisse travailler mieux mais je suis assez d'accord avec M. de Donnée. Je ne veux pas leur jeter la pierre car il faut se rendre compte de la difficulté de leur tâche. Elle est extrêmement difficile compte tenu de la réalité des dossiers qui doivent être traités, de la diversité des situations et bien souvent du manque d'information dont le personnel dispose. Je le dis publiquement : la rénovation de l'administration n'a pas pour but de leur faire porter une responsabilité qui ne leur appartient pas d'assumer, ce n'est pas non plus pour les pénaliser mais pour les aider à mieux travailler.

En ce qui concerne les problèmes que vous évoquez, j'aborderai tout d'abord le contact avec les communes. Il existe une cellule de contrôle à l'Office des étrangers qui doit travailler avec les communes et dont la tâche consiste à les assister dans l'application des devoirs qui leur sont conférés par la loi. Certains agents se rendent d'ailleurs dans les administrations communales pour prendre connaissance de leurs problèmes. Ce service est ouvert à toute question relative aux étrangers. A la suite de la question que vous m'avez posée, j'ai demandé un rapport à l'Office des étrangers pour vérifier si une information suffisante est donnée aux communes, s'il y a beaucoup de demandes, comment le travail est effectué et s'il est possible d'améliorer les choses. Il est vrai qu'il faut entrer en contact avec le bon service mais encore faut-il savoir s'il fournit une information correcte.

Pour des cas particuliers mais sur lesquels je reviendrai, je pourrais demander de réserver des lignes téléphoniques aux communes. Je vais y réfléchir. Vous pouvez toujours m'écrire, monsieur Fournaux mais je vous dis tout de suite que je n'interviens pas dans le traitement des dossiers.

Ce que je peux faire, c'est m'assurer du suivi sérieux du dossier et du traitement diligent de l'affaire.

De voorzitter : Mijnheer de minister, mag ik u verzoeken een klein beetje beknopter te zijn. Ik heb moeite om minister Van den Bossche nog te beheersen.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, j'ai constaté au cours d'une réunion précédente qu'il m'était posé quatre ou cinq questions orales qui auraient dû être traitées en vingt ou vingt-cinq minutes. Sous votre présidence, j'ai été gardé par la commission pendant quatre heures.

Le président : C'est vrai.

M. Antoine Duquesne, ministre : Je crois que là, vous n'avez pas appliqué les dispositions réglementaires. Je n'ai cependant aucun problème à ce sujet, car je voulais répondre aux parlementaires. Aujourd'hui, les interpellations furent nombreuses sur des questions importantes; je souhaite y apporter des réponses. Si cela dérange que je donne des réponses précises au parlement, il faudrait me le dire; cela me permettrait de garder plus de temps pour tout le travail que j'ai par ailleurs.

Enfin, je vais essayer de suivre le règlement, mais je souligne que je tiens à respecter les parlementaires lorsqu'ils m'interrogent, monsieur le président.

Le président : Mon rôle est de faire respecter autant que possible le temps de parole.

M. Antoine Duquesne, ministre : Je constate que, selon les situations, vous donnez plus ou moins de possibilités au ministre, mais je ne veux pas y voir malice.

Monsieur Fournaux, en ce qui concerne maintenant les interventions, je vais vous donner l'autre point de vue, c'est-à-dire la manière dont cela est perçu par l'administration. Il est vrai que les communications avec l'Office des étrangers sont très difficiles : d'une part, il existe des problèmes techniques, comme le central téléphonique vite saturé; d'autre part, les renseignements communiqués par téléphone qui sont limités, au regard de la loi sur la vie privée. Vous y avez fait vous-même allusion. La loi ne permet pas la communication de données personnelles contenues dans un dossier à des personnes étrangères au dossier, voire à des interlocuteurs dont la qualité ne peut être clairement établie au moyen du seul contact téléphonique.

Antoine Duquesne

Il reste une surcharge de travail, car l'Office des étrangers non seulement étudie le dossier personnel de l'étranger en question, mais satisfait également aux interventions toujours multiples de personnes intéressées, de près ou de loin, au suivi du dossier. Ces personnes exercent par ailleurs une telle pression sur les agents qui traitent le dossier que l'examen, d'après les seules dispositions légales, en devient impossible. Chaque intervenant réclame pour son cas le bénéfice de l'urgence et, s'il échoit, la dérogation à la loi en vigueur. Les interlocuteurs, qui sont principalement intéressés par le dossier, attaquent systématiquement les décisions prises par l'administration par des recours à qualifier de gracieux, nonobstant les recours prévus par la loi. Il en résulte que les dispositions légales sont contournées systématiquement.

Il est malsain qu'une matière aussi sensible, celle des étrangers, donne lieu à autant d'interventions en tous genres, alors que la matière a un cadre légal qu'il convient de respecter. D'où les réticences de l'Office des étrangers à répondre à tout intervenant. Il ne sied pas qu'une administration puisse devenir la cible d'un harcèlement téléphonique quotidien, de la part de toutes sortes de personnes extérieures au dossier. Par contre, il est sain qu'une administration puisse travailler au respect des termes de la loi, sans subir des pressions extérieures qui finissent pas établir une inégalité de traitement au niveau des dossiers.

C'est une présentation des choses à laquelle j'adhère. Aider les communes dans leur travail doit être fait; monsieur Fournaux, je vais m'y employer.

A la question de M. Cortois, je répondrai qu'il existe deux types de fraude : la fraude liée à la demande d'asile qui exclut le demandeur d'asile du bénéfice de la loi sur la régularisation; et aussi la fraude liée à la demande de régularisation qui concerne les quatre catégories de régularisables. Bien entendu, il est clair que, si la commission constate ce type de fraude, elle devra recommander au ministre d'exclure du bénéfice de la régularisation le demandeur qui a utilisé des moyens frauduleux.

De voorzitter : Ik wil erop aandringen dat iedereen zich bij de replieken wat beperkt in de tijd. Er zullen nog enkele vragen worden gesteld, zodat het snel 12.00 uur zal zijn en sommige collega's hebben dan reeds andere verplichtingen. Ik neem de volgorde van de interpellanten in acht en voeg er onze collega aan toe.

De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer Pieter De Crem (CVP) : Mijnheer de voorzitter, wij naderen twee belangrijke periodes. Een eerste belangrijke periode ligt tussen het verschijnen in het Staatsblad van het goedgekeurde wetsontwerp en het van kracht worden van de wet drie weken na publicatie.

Mijnheer de minister, uw collega, minister Van den Bosch, voorziet dat het parlementaire werk pas in januari zou kunnen worden afgerond.

Een tweede belangrijke periode ligt tussen 1 oktober en de datum van verschijning in het Belgisch Staatsblad, daarbij gevoegd de drie weken noodzakelijk voor het in werking treden van de wet.

De mensen die in het land waren vóór 1 oktober 1999 komen in aanmerking voor regularisatie en wel op basis van de criteria die ik nu niet wens te herhalen. Maar wat gebeurt er met de mensen die zich na 1 oktober op het grondgebied komen aanmelden ? Zij vormen een nieuwe subcategorie. Op basis van welke criteria zullen zij het statuut van geregulariseerde verkrijgen ? Is dat op basis van de oude procedure, die dan nog altijd van toepassing zal zijn, of is dat op basis van de nieuwe procedure, die u op hetzelfde ogenblik al zou kunnen opwerpen ?

Ik meen dat, in alle objectiviteit, de gehanteerde criteria voor interpretatie vatbaar zullen zijn.

U had het over een effet pervers, het zogenaamde aanzuigeffect. Wij van onze kant zullen geen obstructie plegen zodat het aanzuigeffect zich nog zou kunnen versterken. Maar het feit alleen al dat een dergelijke regularisatie in het vooruitzicht wordt gesteld, nog versterkt door een verstarring van de toepasbare procedure, zal een bijkomende immigratiestroom veroorzaken. Dat weet u even goed als ik.

Mijn fractie stelt voor dat wij niet alleen een grenscontrole invoeren. U hebt verwezen naar het Verdrag van Schengen, dat echter ook voor interpretatie vatbaar is. De grenscontroles moeten worden versterkt met een territoriumcontrole, die te land en ter zee zouden kunnen worden uitgevoerd.

Het INADS-systeem, zoals het op dit ogenblik wordt toegepast op de luchthaven van Zaventem, zou kunnen worden veralgemeend op heel het grondgebied om zo het aanzuigeffect te vermijden of in te dijken. Ik stel voor alle overige commentaren en bemerkingen te berde te brengen bij de bespreking van het wetsontwerp.

De voorzitter : De heer Filip De Man heeft het woord.

De heer Filip De Man (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, u hebt een lange en interessante uitleg gegeven over de politiek die u gaat voeren.

U hebt evenwel een paar vragen niet beantwoord. Een staatssecretaris beweert dat, indien een vluchteling erin slaagt om zijn uitwijzing vijf maanden uit te stellen, dat hij dan hier mag blijven. Is dit een regeringsstandpunt ? U hebt daarop niet geantwoord.

Filip De Man

U hebt gezegd dat de bestaande wet in de koelkast zal worden gestopt en dat de gemeentelijke informatie niet zal worden gebruikt, noch door Vreemdelingenzaken, noch door de politiediensten. Het lag in de lijn der verwachtingen dat de regering hiertoe zou besluiten.

Maar wat gaat er gebeuren met de gemeentelijke informatie na de regularisatie-periode? Als u dan toch het gelijk aan uw kant krijgt, gaat die informatie kunnen worden gebruikt door de politiediensten en door Vreemdelingenzaken? Wil u hierop niet antwoorden?

Is het waar dat er slechts 1 illegaal per lijnvlucht mag vertrekken? Staat dat zo in het akkoord van mevrouw Durant?

Ik moet u erop wijzen dat u het hebt over "trois piliers" die "indissociables" zouden zijn, maar blijkbaar slaagt u er niet in meer dan 15 mensen uit het land te zetten.

U zegt dat er op 19 oktober vijftien zijn uitgezet en nog wel een paar tijdens andere dagen, maar u kunt, wil of durft er geen cijfers op plakken. Ik hecht dus weinig geloof aan uw systeem van "piliers indissociables".

Neen, u wil massaal regulariseren en u gaat nauwelijks uitwijzen, minder zelfs dan wat er elke dag en elke week hier binnenkomt.

Ten slotte, ik begrijp dat u niet wil antwoorden op mijn vraag inzake het referendum. U zult evenwel van mij aannemen dat ik niet zal nalaten erop te wijzen dat deze regering dit zeer belangrijke dossier niet wenst voor te leggen aan de bevolking.

Le président : La parole est à M. Richard Fournaux.

M. Richard Fournaux (PSC) : Monsieur le président, au contraire de M. le ministre et M. de Donnée, aucune ligne directe ne me relie à M. Schwebach et s'il devait répondre à tous les bourgmestres de Belgique, il aurait quelques difficultés à assumer sa journée.

Je dois reconnaître, monsieur le ministre, que le travail de l'Office des étrangers est très malaisé. Nous le percevons nous-mêmes face à la difficulté à compléter les dossiers, à obtenir des informations et à pouvoir s'assurer de la véracité de celles-ci.

Je me permets d'insister sur le fait qu'il y a tout de même une grande différence selon que c'est la famille, les personnes intéressées qui sollicitent un renseignement ou l'administration communale, voire même le bourgmestre. Une relation privilégiée doit, selon moi, exister entre une administration fédérale et une administration communale.

Par ailleurs, je n'ai jamais entendu parler de votre service dit "de liaison" au sein de cette administration. Je ne doute pas que le ministre de la Fonction publique sera très attentif à toutes les évolutions nécessaires au bon fonctionnement de nos administrations, ce dont il va nous entretenir par la suite.

Sous la précédente législature, j'ai interpellé votre prédécesseur dans les mêmes termes. Je lui avais posé la question de savoir si on ne pouvait pas considérer que la manière peu agréable ou peu fonctionnelle avec laquelle l'Office des étrangers répondait à tout qui intervenait n'était pas voulue pour dissuader toute intervention et il l'avait admis.

A l'aube de l'an 2000 et au moment où on annonce que le ministre de la Fonction publique va traiter de ce problème, on ne peut plus accepter cette façon d'agir. Décidons plutôt une fois pour toutes de ne plus utiliser la communication téléphonique ou écrite et d'avoir recours à des procédés modernes.

Par ailleurs, je vous ferai remarquer que vous ne m'avez apporté aucune réponse relative aux mariages.

M. Antoine Duquesne, ministre : J'ai été interrompu tout à l'heure dans ma réponse, alors que je m'apprêtais à vous répondre sur ce point. Je vais donc le faire maintenant.

Les mariages entre une personne de nationalité étrangère et une personne de nationalité belge sont toujours autorisés et célébrés, à moins que l'officier d'état civil ne fasse opposition, quand il s'agit de toute évidence d'un mariage blanc. Mais il est vrai que la demande d'établissement introduite par l'étranger(-ère) en sa qualité de conjoint d'un(e) Belge sera refusée si l'étranger ne satisfait pas aux conditions d'entrée sur le territoire; c'est-à-dire s'il n'a pas de passeport valablement revêtu d'un visa, pour autant que sa nationalité le requiert. Il s'agit là d'une condition d'accès au territoire qui doit être remplie avant que le séjour ne puisse être octroyé.

Si la personne est venue en tant que demandeur d'asile, qu'elle a été déboutée et que par la suite, elle épouse un (ou une) ressortissant(e) belge, elle renonce le plus souvent à sa demande d'asile à ce moment-là. Elle devra, de toute évidence, remplir les conditions premières d'accès au territoire, puisqu'elle revendique son séjour sur une autre base que l'asile.

Ces conditions sont les mêmes pour tous les étrangers et il n'y a, à première vue, aucune raison objective pour qu'un ex-demandeur d'asile en soit dispensé.

Il n'en reste pas moins que l'obtention d'un visa de regroupement familial est nécessaire si la personne est soumise à cette obligation de par sa nationalité. La personne doit donc retourner dans son pays d'origine

Antoine Duquesne

pour obtenir ce visa; les postes diplomatiques étant les seules autorités habilitées à délivrer ce type de visas. Le visa demandé lui sera logiquement octroyé puisqu'il s'agit d'un droit, à moins qu'il n'apparaisse que la personne est déjà mariée dans son pays.

Si la personne est entrée sur le territoire sous le couvert d'un visa touristique, la situation de séjour sera normalement régularisée.

Vous m'avez fait part d'un certain nombre de cas particuliers, que je vous invite à me faire connaître plus en détail. Je ferai vérifier ces cas. A la lumière des situations que vous invoquez, peut-être devrais-je envisager de réexaminer la problématique. J'ajoute que pour tout ce qui concerne les visas, comme je l'ai dit en réponse à une précédente question de M. Vandeurzen, il faut certainement améliorer et, dans un certain nombre de cas, simplifier le système.

Le **président** : La parole est à M. Vincent Decroly.

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, je vous remercie pour vos réponses détaillées. Même si cela prend du temps, cela fait partie de notre travail.

Je voudrais vous poser une question complémentaire et faire quelques remarques.

Premièrement : la problématique de l'office des étrangers et de ses rapports avec différents interlocuteurs. Je crois qu'il serait utile de faire la distinction entre des interventions sur des cas individuels ou sur des dossiers traités par l'office des étrangers - que cette intervention émane d'un mandataire politique ou non - et les rapports avec les avocats lors des demandes d'informations qu'ils soumettent souvent à l'office des étrangers. Dans ce dernier cas, les avocats se voient souvent traités de la même manière que ce que M. Fournaux a pu expérimenter, voire d'une manière plus abrupte encore.

Pourriez-vous revenir brièvement sur les explications que vous avez données quant à votre conception de votre pouvoir discrétionnaire ? Je vous ai écouté attentivement, mais je n'ai pas compris. Disposez-vous éventuellement d'un écrit ? Cela simplifierait les choses et nous ferait gagner du temps.

A propos des investigations dont vous aviez promis de nous donner les résultats sur les événements de Gand et de Tirlemont, vous avez dit avoir été victime d'une sorte de zèle intempestif de la part de certains agents locaux. Avez-vous ou aurez-vous bientôt des données relatives aux responsables de ce zèle intempestif ? Allez-vous prendre des mesures comme vous le demande le président d'un important parti de la majorité, futur président du gouvernement wallon ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Le pouvoir discrétionnaire est défini par l'article 9 de la loi. Il en a toujours été ainsi. Cela ne signifie pas que le ministre ne doit pas motiver sa décision. Dans la loi, aucune limite ne lui est assignée. Le pouvoir d'appréciation est donc très large.

En ce qui concerne les événements de Gand, j'ai déjà répondu à des questions lors de la précédente commission.

De **voorzitter** : Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion, des motions ont été déposées.

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Richard Fournaux, Pieter De Crem en Jean-Pierre Detremmerie en luidt als volgt :

"De Kamer, gehoord de interpellaties van de heren Filip De Man en Richard Fournaux

en het antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken, verzoekt de regering :

- een bijzondere inspanning te doen om de werking van het bestuur dat bevoegd is op het stuk van het asielrecht, te verbeteren;

- tevens de contacten en het overleg tussen dat bestuur en de burgemeesters (en de gemeentebesturen) te vergemakkelijken;

- en open oog te hebben voor het specifieke probleem in dat verband van de echtparen."

Une motion de recommandation a été déposée par MM. Richard Fournaux, Pieter De Crem et Jean-Pierre Detremmerie et est libellée comme suit :

"La Chambre, ayant entendu les interpellations de MM. Filip De Man et Richard Fournaux

et la réponse du ministre de l'Intérieur, demande au gouvernement :

- de bien vouloir être attentif à l'amélioration du fonctionnement de l'administration compétente en matière de droit d'asile;

- de faciliter également les contacts et la concertation entre cette administration, les bourgmestres et les administrations communales;

- d'accorder de l'attention au problème spécifique des couples mariés en cette matière."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Denis D'hondt, Charles Janssens, Tony Smets, François-Xavier de Donnée en Willy Cortois.

voorzitter

Une motion pure et simple a été déposée par MM. Denis D'hondt, Charles Janssens, Tony Smets, François-Xavier de Donnée et Willy Cortois.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

Mondelinge vraag van de heer Marcel Hendrickx aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit van 3 juni 1999 betreffende de invoering van de mogelijkheid van een verlof voorafgaand aan de pensionering voor de leden van een beroepsbrandweerkorps" (nr. 192)

Question orale de M. Marcel Hendrickx au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal du 3 juin 1999 relatif à l'introduction de la possibilité d'un congé préalable à la mise à la pension pour les membres d'un service professionnel d'incendie" (n° 192)

De **voorzitter** : De heer Marcel Hendrickx heeft het woord.

De heer **Marcel Hendrickx** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een paar maanden voor de verkiezingen was er voor het kabinet van de toenmalige staatssecretaris voor Veiligheid een betoging van de brandweer van het Brusselse Gewest. Men kwam aandacht vragen voor brandweertieten die op een zekere leeftijd waren en zogenaamd de stress niet meer aankonden. Er is dan zeer snel gewerkt want op 3 juni werd een koninklijk besluit uitgevaardigd door de inmiddels minister geworden staatssecretaris. Dat koninklijk besluit is verschenen op de dag van de verkiezingen, 13 juni 1999. Het treedt in werking op 1 januari 2000.

Nu wij zullen worden geconfronteerd met de toepassing ervan beseft men, vooral in de steden en de gemeenten waar men een beroepsbrandweerkorps heeft, dat het zeer zware consequenties heeft en wel eens tot ernstige onrust bij het beroepsbrandweerpersoneel zou kunnen leiden.

Wat is de inhoud van dit koninklijk besluit ? De gemeenteraad kan, binnen een periode van maximaal 2 jaar, die ingaat op de datum van inwerkingtreding van dit besluit, voor het personeel bedoeld in artikel 2, binnen de grenzen van de gestelde voorwaarden, beslissen tot een vrijwillige maatregel met verlof voorafgaand aan de pensionering. Wij hebben ooit nog een dergelijk koninklijk besluit gehad. Een aantal aanwezigen zal zich herinneren wat dat tot gevolg heeft gehad met betrekking tot de weekendvergoedingen voor de politie. Ook toen stond in het koninklijk besluit : "de gemeenteraad kan". Dat heeft

geleid tot allerlei verschillende maatregelen, waarbij de ene gemeente een vergoeding van 100% gaf, een andere 50% en een aantal gemeenten niets. Dat heeft onder meer tot stakingen bij het politiepersoneel geleid.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal bedenkingen en vragen. Ten eerste, de federale overheid zaait grote verwarring door het feit dat men de keuze overlaat aan de gemeenteraad, waaruit ongetwijfeld verschillende toepassingen zullen voortvloeien.

Dit zal tot heel wat onrust leiden binnen de beroepsbrandweerkorpsen. Hoe zult u hierop reageren, mijnheer de minister ?

Mijn tweede bedenking is dat in het koninklijk besluit slechts sprake is van een termijn van twee jaar, wat inhoudt dat er geen continuïteit is. Gelden de argumenten die thans worden aangehaald om tot toepassing van de maatregel over te gaan, niet meer vanaf 1 januari 2002 ?

Een derde belangrijke bedenking is dat de financiële last volledig bij de gemeenten wordt gelegd. Inwoners van een gemeente met een beroepsbrandweerkorps voelen dat duidelijk. In dat verband vergeleek ik de lijsten van de kostprijs per inwoner van gemeenten met en zonder beroepsbrandweerkorps. Welnu als het gaat om een vrijwillig brandweerkorps schommelt de gemiddelde prijs rond de 500 frank, maar voor gemeenten met een beroepsbrandweerkorps loopt dit op tot 2 500 frank en in sommige gevallen zelfs tot 5 000 frank.

De maatregel waarvan sprake zal die prijs nog doen stijgen. Immers, de beroepsbrandweerman met verlof behoudt 80% van zijn huidige wedde en bovendien wordt de gemeente verplicht onmiddellijk in vervanging te voorzien. Ik heb berekend dat zulks voor de gemeente Turnhout neerkomt op 20 miljoen meerkosten per jaar indien alle voor de maatregel in aanmerking komende personen vragende partij zijn.

Volgens mij mag worden verwacht dat heel wat gemeenten om budgettaire redenen niet zullen ingaan op deze maatregel. Maar in het geval een stad of een gemeente toch erop ingaat, zal dit leiden tot onrust met de vakbonden en misschien zelfs tot stakingen.

Indien de federale overheid toch een dergelijke maatregel neemt, kan zij de gemeenten dan niet tegemoetkomen met een beroepsbrandweerkorps ?

Mijnheer de minister, is het niet mogelijk dit koninklijk besluit in te trekken en de steden en gemeenten die over een beroepsbrandweerkorps beschikken te vragen andere maatregelen te nemen om aan de personen die omwille van hun leeftijd of van stress hun taak niet meer aankunnen, andere taken binnen dat korps toe te bedelen ?

Marcel Hendrickx

Als dit koninklijk besluit van kracht wordt, mijnheer de minister, vrees ik dat er moeilijkheden zullen ontstaan.

Le **président** : La parole est au ministre.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, en ce qui concerne la première question, j'informe l'honorable membre que le choix et le temps doivent être laissés aux communes en fonction de leur situation spécifique, d'introduire ou non le système ou, au moins, de pouvoir faire des choix spécifiques propres à la situation dans leur service d'incendie. Cela signifie que les autorités communales décident d'une façon autonome d'introduire un congé préalable à la mise à la retraite.

En ce qui concerne la deuxième question, ce système n'est pas applicable aux sapeurs pompiers ayant atteint l'âge requis après le 1er janvier 2002.

En ce qui concerne la troisième question, il ressort clairement de la réunion du comité C1 du 3 mai 1999 que l'autorité fédérale n'intervient d'aucune façon financière dans la mise en application du système.

Enfin, quant à la quatrième question, je considère qu'un tel système n'est pas souhaitable. Le nombre de fonctions où certains sapeurs pompiers ne sachant plus exercer leur mission pour cause de vieillesse ou de stress seraient mis au travail, est extrêmement réduit.

De **voorzitter** : De heer Marcel Hendrickx heeft het woord.

De heer **Marcel Hendrickx** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat de minister voor een formule opteert die onvermijdelijk tot incidenten zal leiden.

Het is betreurenswaardig dat terzake niet eens de moeite wordt gedaan om naar andere oplossingen te zoeken.

Mijnheer de minister, ik nodig u uit de financiële implicaties na te gaan van een dergelijke maatregel voor gemeenten en kleinere steden met een beroepsbrandweerkorps.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de bescherming van de private sector tegen de geweld-criminaliteit" (nr. 219)

Question orale de M. Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "la protection du secteur privé contre la criminalité violente" (n° 219)

De **voorzitter** : De heer Willy Cortois heeft het woord.

De heer **Willy Cortois** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, op het fenomeen van de overvallen op de geldtransporten heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken gereageerd via een aantal richtlijnen aan de politie en de rijkswacht. Dit vraagt trouwens de inzet van heel wat mankracht. Nu duikt er een nieuw fenomeen op, namelijk de overvallen op juwelierszaken.

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt hierover ? Zult u een aantal richtlijnen uitvaardigen ? Ik weet dat de minister van Justitie een rondetafelconferentie heeft georganiseerd en dat hij een aantal maatregelen aankondigt. Toch zou ik graag het standpunt van de minister van Binnenlandse Zaken kennen. Bent u van plan een aantal richtlijnen aan de politie en de rijkswacht te geven ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, de afgelopen weken stellen we inderdaad een verhoogde reeks overvallen op juweliers en zelfstandigen vast. Het is echter nog te vroeg te stellen dat het om een tijdelijk fenomeen gaat dan wel om een nieuwe trend. Tot op dit ogenblik wordt door de rijkswacht het aandeel van het aantal hold-ups op juwelierszaken bepaald op 4% van het totaal. Dit neemt niet weg dat er nu maatregelen moeten worden genomen om te vermijden dat er een opwaartse geweldspiraal ontstaat.

Men moet deze maatregelen situeren op drie verschillende niveaus. Vooreerst is er het niveau van de betrokken populatie. De sector kan zelf een reeks technisch-preventieve maatregelen nemen, zoals die bijvoorbeeld ook in de door u geciteerde sector zijn genomen. In de sector van de geldtransporten gaf dit aanleiding tot een significante daling van het aantal overvallen. Men mag het belang van deze ingrepen niet onderschatten.

Bij handelszaken gaat het geregeld om raamovervallen die door het gebruik van technisch-preventieve middelen en bijvoorbeeld door het na sluitingstijd wegnemen uit het uitstalraam van waardevolle voorwerpen, het installeren van een stil alarm, en dergelijke kunnen worden ontmoedigd.

Ook de burgemeesters, en bij grensoverschrijdende problemen de provinciegouverneurs, kunnen maatregelen uitvaardigen. Deze instanties hebben een belangrijke bevoegdheid inzake de preventieve politie. Ze kunnen adequaat inspelen op de criminaliteit die plots de kop opsteekt. Het gemeentelijk en provinciaal vijfhoeks-overleg vormt het platform waarop de te nemen maatregelen moeten worden besproken.

Vanuit dezelfde bezorgdheid kan de minister van Binnenlandse Zaken richtlijnen uitvaardigen wanneer de problematiek het nationaal niveau betreft.

Antoine Duquesne

Ik wil adequaat inspelen op criminaliteitsfenomenen die plots opduiken. Op het gemeentelijk en provinciaal overleg worden de nodige maatregelen besproken. De minister van Binnenlandse Zaken kan richtlijnen uitvaardigen als de problematiek zich op het nationale niveau afspeelt. Het spreekt vanzelf dat ik de nodige gegevens heb opgevraagd om te evalueren of dit nodig is. Dat is de punctuele relatie tussen de vaststelling van een crimineel fenomeen en de preventieve acties.

Een meer algemene preventiepolitiek wordt opgebouwd via de samenlevings- en veiligheidscontracten en via punctuele acties door de gemeenten, de provincies en mijn departement. We denken aan een adequaat alarmnet; de nodige instructies daarvoor zijn klaar voor verspreiding. Aan het VSPP heb ik de nodige instructies gegeven om in de toekomst meer aandacht te besteden aan zelfstandigen die door hun beroep een mogelijk doelwit voor criminele bendes vormen. Er zijn diverse vergaderingen met de betrokken actoren gepland, onder meer met de vaste commissie van de gemeentepolitie, de rijkswacht, het VBO, het NCMV en andere.

Het VSPP moet zorgen voor een geïntegreerde aanpak. Deze aanpak ben ik volop aan het bestuderen en zal eerstdaags in werking treden. Hij zal er onder meer in bestaan de preventiemaatregelen af te stemmen op de aard van de zaak en de daaraan verbonden modus operandi, aan de architecturale omgevingsfactoren en dergelijke. Het VSPP zal dus zijn coördinatie- en sensibilisatie-acties voortzetten. Deze week vergader ik met het nationaal comité van juweliers, horlogemakers en zilversmeden. De rondetafelconferentie van collega Verwilghen kan volledig samengaan met mijn preventiepolitiek. In ieder geval moeten alle inspanningen, of ze nu vertrekken vanuit het oogpunt van de bestuurlijke politie of van het gerecht, bijdragen tot een groter veiligheidsgevoel zodat de geweldspiraal niet meer wordt geactiveerd. Burgers moeten eveneens preventief reageren en niet het recht in eigen handen nemen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de eerste minister en aan de minister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de openbare besturen over "de modernisering van het openbaar ambt" (nr. 142)

Question orale de M. Pieter De Crem au premier ministre et au ministre de la Fonction publique et de la Modernisation de l'administration sur "la modernisation de la fonction publique" (n° 142)

De **voorzitter** : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, u hebt vroeger al getuigd van grote managementkwaliteiten en ik ben ervan overtuigd dat de aanpassing van het overheidsapparaat aan de uitdagingen van de 21ste eeuw bijzonder belangrijk is. Alle burgemeesters werden daar de afgelopen jaren al mee geconfronteerd door de aanpassing van het personeelsstatuut. Sommigen gemeenten, ook de mijne, doen daar nog een schepje bovenop door als eerste openbaar bestuur de ISO-9002-norm te willen halen.

We zijn dan ook al een beetje verzoend met termen als procesbegeleiding. We moeten af van de overregulatie. Het "management by objectives" zal aan ons niet ontsnappen en we zullen het wellicht eens zijn met de uitgangspunten. We hebben wel de wenkbrauwen gefronst en dachten opnieuw aan het Poupehan-syndroom, niet in het minst omdat de premier zich had teruggetrokken om zich te bezinnen in de streek van Godfried van Bouillon.

Mijnheer de minister, ondertussen werd bevestigd dat er inderdaad een belangrijke bijeenkomst in de Ardennen heeft plaatsgevonden. Welke procedure en timing werd afgesproken ? Naar verluidt blijft er weinig over van de aangekondigde externe audit van de openbare besturen. Wat houdt de beperkte bijstandsoopdracht van een aantal externe consultants in ? De regeerverklaring spreekt terzake met dubbele tong : enerzijds, wenst de regering een beroep te doen op externe raadgevers; anderzijds, zullen de huidige leidende ambtenaren en de ombudsmannen bij de op til zijnde hervormingen betrokken worden. Welk evenwicht streeft u na tussen externe raadgevers en "internen".

- **Voorzitter** : de heer **Tony Smets**

De fameuze externe doorlichting heeft aanleiding gegeven tot heel wat interpretatiemogelijkheden. Het regeerakkoord bepaalt duidelijk dat de publieke bevraging over de resultaten van de audit zou resulteren in een volksraadpleging over het globaal ontwerp van de hervorming van de overheidsdiensten tot een performant overheidsmanagement en performante openbare besturen van de NV België.

De eerste minister spreekt over een adviserende volksraadpleging omdat een referendum over deze materie wettelijk niet mogelijk is. Niets belet de regering echter de wettelijke voorwaarden inzake het referendum te respecteren. Gaat de regering ermee akkoord dat een dergelijke adviserende volksraadpleging die voor interpretatie vatbaar is, niet vlak voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2000 kan worden gehouden ? Zal de regering kiezen de klip van het referendum te omzeilen door de bevraging uit te stellen tot het najaar 2000 ?

Pieter De Crem

Hamvraag is het statuut van het overheidspersoneel. Het statuut is vatbaar voor een aantal verbeteringen. De representatieve vakorganisaties zullen terzake wellicht een rol spelen. Welke tactische zetten zult u gebruiken ?

Mijnheer de minister, mijn laatste vraag handelt over de rol van het parlement in deze hervorming. Ik vermoed dat terzake heel wat wetgevend werk zal moeten gebeuren dat voor de ondergeschikte besturen van enorm belang is.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Luc Van den Bossche** : Mijnheer de voorzitter, collega's, het is correct dat we in Corbion een aantal voorbereidende gesprekken hebben gevoerd. Corbion ligt tout près de Poupehan. In Poupehan werd de Belgische frank gedevalueerd. Vele jaren later werd in hetzelfde Poupehan de federale ambtenaar gerevalueerd. We zijn de geest van Fons getrouw gebleven. Ik was op de bijeenkomst aanwezig om de bespreking van mijn nota te leiden.

Daar waren aanwezig de secretarissen-generaal van de verschillende departementen, twee vertegenwoordigers van de sociale parastatalen, één extern consultant van ECWS om het proces te volgen maar er geen actieve rol in te spelen en ook een vijftal niveau 1-leden van mijn kabinet, met verschillende opdrachten inzake management. Er werd een discussie gevoerd over de nota die nu een definitieve vorm heeft gekregen.

Wat de methode en de timing betreft, werd uitleg gegeven over de beslissingen van de Ministerraad van 1 oktober 1999, het ogenblik waarop wij de werkgroep Organisatiestructuur hebben opgericht om een ideaalbeeld te creëren. Ik spreek soms over the year 2525 en voor mijn part mag het 2015 zijn, maar het is een soort Utopia dat op papier moet worden gezet. Met andere woorden, hoe ziet dat er nu uit indien wij niet gehinderd door bezwaren zouden mogen nadenken over een administratie ? Dat beeld moet in januari 2000 klaar zijn. De werkgroep Organisatiestructuur is een beperkte groep, waarvoor drie verschillende externe bureaus, waarvan we telkens één man de nomine hebben gekozen, werden aangeduid om dat met ons uit te tekenen.

Wat de werkgroep Nieuw personeelsbeleid betreft, werkt HRM in dezelfde filosofie als het ideale toekomstbeeld. Het college wordt tussentijds op de hoogte gebracht en kan zijdelings ook reageren op de tussentijdse nota's die worden opgesteld.

Op 1 oktober is ook beslist dat een architectuurtekening moet worden gemaakt van de informatica en de modernisering ervan over het geheel van de administratie. Daarvoor is gisteren een offerte gelanceerd naar een beperkte groep consultants, eigenlijk headhunter-

bureaus, om worldwide uit te kijken naar iemand die duidelijk ervaring heeft op grootschalig vlak. Dat wil zeggen iemand die de structuur van een multinational inzake informatica heeft gemanaged en de architectuur ervan heeft uitgetekend.

Er werd beslist over te gaan tot administratieve vereenvoudiging op basis van de fameuze 10 punten van mevrouw André, die inmiddels zijn bekendgemaakt. Het zijn tien erg gebruikersgerichte processen, waar bij voorrang naar een soort quick hit zal worden gezocht, die onmiddellijk merkbaar is voor de buitenwereld.

Daarnaast is er de fameuze nota die in Corbion is besproken. Wat de uitdagingen daarvan zijn, geef ik weer in vijf punten.

Ten eerste, de bestuurlijke vernieuwing, dus de aanpassing van het overheidsapparaat aan wat de samenleving van vandaag wordt. De burger-gebruiker wordt de klant genoemd in het management, maar dat wringt een beetje met de rol die de burger speelt in al die processen. Een belastingbetaler kan misschien een klant worden genoemd in managementtaal, maar dat komt waarschijnlijk nogal cynisch over op het publieke forum. Het gaat natuurlijk over een verplichte klant, die met het mes op de keel wordt uitgenodigd om klant te zijn bij de administratie van Financiën en enige vrijwillig-verplichte bijdrage te storten. Volgens dezelfde denkwijze is de gevangene een klant van het gevangeniswezen. De term gebruiker-klant of gebruiker-burger is wellicht beter. De bestuurlijke vernieuwing moet resultaatgericht, efficiënt en doelmatig zijn.

Ten tweede, er moet worden gezorgd voor transparantie en het moet een hervorming zijn van interactieve participatie met betrekking tot de gebruiker-klant.

Ten derde, de belangrijkste activa zijn de mensen die in overheidsdienst werken.

Ten vierde, nieuwe doorzichtige, afgeplatte organisatiestructuren moeten tot stand komen, waarbij het leidinggeven wordt geresumeerd tot het middlemanagement, namelijk het functionele management, en het topmanagement, wat dan het management is op het niveau van strategie.

Een van de belangrijkste factoren voor succes is het engagement van de politieke wereld. In alle veranderingsprocessen is de meest kwetsbare factor de politieke overheid, dit zowel in zijn beslissingen als in de praktijk van de kabinetten. Wanneer je naar een systeem van mandaten met bevoegdheid gaat, is het duidelijk dat een tussenkomst van de kabinetten in de dagelijkse werking onduidelijk is. Dit zou het einde van het mandaatsysteem betekenen.

Luc Van den Bossche

De politieke wereld is dus een belangrijke kritische succesfactor. De principes van het veranderingsproces zijn drieërlei :

Ten eerste, de autonomie van de diensten en dus ook van de verantwoordelijken van de diensten.

Ten tweede, responsabilisering van de manager die de nodige middelen en bevoegdheden krijgt om een bepaald doel te bereiken. Het huidige systeem heb ik stopgezet omdat dit de naam had zonder de eraan verbonden inhoud. Wij willen ons uiteraard in deze niet tot semantiek beperken.

Ten derde, het sturen op resultaten of management by objectives.

Daarbij sluiten nog vijf andere doelstellingen aan.

Ten eerste, de klantgerichtheid, dat wil zeggen de burger betrekken bij dit proces. Dit betekent niet dat de klant altijd gelijk krijgt, wel dat men duidelijk zegt welke verwachtingen hij mag hebben. In het gevangeniswezen bijvoorbeeld, heeft de maatschappij de prioriteit dat de gevangene slechts vrijkomt wanneer het gerecht de deur openzet.

Ten tweede, moet de gevangene er beter - of op zijn minst niet slechter - uitkomen. Dit is een maatschappelijke doelstelling. Ik kan mij inbeelden dat de klant/gevangene wil buitengaan wanneer hij wil. Dat kan dus niet, en daar gaan we niet op in. Ik kan me inbeelden dat hij zich afvraagt of hij niet om de twee dagen bezoek kan ontvangen, in leuke omstandigheden. Ik stel vast dat de kosten-batenanalyse zegt dat dit veel te duur uitkomt. De kosten gaan hier vóór het belang van de burger. Daarnaast kunnen we wel aan zijn verzuchting voor bijvoorbeeld briefgeheim tegemoet komen.

Wij moeten vooraf duidelijk maken wat wij met dit proces viseren en ook waar de burger zich aan te verwachten heeft. Wij moeten klaarheid scheppen en de zaak ter discussie stellen.

Transparantie en eenvoud van regelgeving zijn in deze heel belangrijk. Alles moet vooraf goed in kaart worden gebracht en duidelijke prioriteiten dienen te worden gesteld. Als men bijvoorbeeld een nummerplaat voor een wagen maar op drie weken kan afleveren, mag men niet beloven dat dit binnen de 24 uur kan.

Een duidelijke ex ante-evaluatie moet gebeuren door wie met het proces bezig is, eventueel geholpen door een interne dienst. Nadien volgt de ex post-evaluatie : een externe vergelijkt de resultaten met de ex ante-evaluatie. Op die manier krijgt men de performance ten opzichte van de ex ante-evaluatie.

Ex ante staat gelijk met target, het halen van wat ik mij heb voorgenomen. Die ex ante meet in zekere zin de kwaliteit en brengt gewijzigde exogene factoren in rekening.

Indien er exogene factoren zijn die veranderd zijn, dan kan dat ervoor zorgen dat het proces maatschappelijk gezien minder valabel wordt en derhalve moet worden bijgestuurd. In die twee evaluaties heeft men dus de uitdaging tot permanente process reengeneering.

Ten derde, in de nota staat ook dat leidinggevenden dat slechts kunnen worden of blijven als zij voordien voor een assessment over leidinggevende kwaliteiten geslaagd zijn. Verder moet het mandaatsysteem structureel worden verankerd met verantwoordelijkheid inzake input en resultaatverbintenis inzake output.

Het wervings- en selectiebeleid moet totaal worden herkend met het oog op snelheid en professionalisering. Hiermee zijn we bijna klaar.

Ten vierde, een vormingsbeleid moet ontstaan omdat er op heden geen is. Dat betekent dat daaraan vrij veel geld zal moeten worden besteed. Als men ziet dat een ambtenaar die voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkt momenteel voor 584 frank vorming ontvangt, betekent dit dat hij waarschijnlijk drie sandwiches en twee kopjes koffie krijgt ter gelegenheid van een korte bijeenkomst. Als ik dat vergelijk met Vlaanderen, stel ik vast dat toen ik Vlaanderen verliet het daar voor alle ambtenaren tot rang vier om 37 000 frank per persoon per jaar ging. Dat geld ging niet op aan de wedde want die werd niet meegerekend. Dit waren gewoon een bijkomende kosten. Ik stel vast dat de achterstand hier afgrijselijk is en men kan geen zelflerende organisatie creëren als men niet enorm investeert in de vorming. Dat betekent dus dat er een nieuw evaluatiesysteem moet komen, niet het huidige bureaucratische maar een beschrijvend systeem. Dit geheel moet uitmonden in een ander imago en ervoor zorgen dat men als werkgever andere soorten mensen aantrekt.

Wat de structuren betreft, zijn er drie kenmerken. De toegankelijkheid wordt verhoogd door het afplaten van de hiërarchie en de doorzichtigheid van de structuur. Er komen twee niveaus, namelijk het middelmanagement en het strategisch management. Alle principes die ik voorleg moeten als filosofie overal gelijk worden toegepast maar aangezien ze op verschillende werkelijkheden worden toegepast zullen ook de resultaten verschillen. Het zal dus geen eenheidsworst worden. Als we het departement Financiën houden zoals het nu is, zal het resultaat bij Financiën anders zijn dan bij Binnenlandse Zaken. Men past dit immers op een andere schaal toe en ook met een andere decentralisatie. Het derde principe is het invoeren van de permanente organisatieontwikkeling.

Luc Van den Bossche

Wat de krachtlijnen van de ICT-modernisering betreft, hebben we afgesproken een nationale gemengde adviescommissie op te richten voor de gemeenschappelijke problemen met betrekking tot de informatiemaatschappij om te komen tot een maximaal bruikbare oplossing. Ik denk hierbij aan de elektronische handtekening, de beveiliging, de unieke identificatiesleutel, de digitale identiteitskaart en de juridische problematiek daarrond. Uiteraard zal dit ten gronde tussen de overheid, de Gewesten, de provincies en de gemeenten besproken moeten worden. De Gewesten, provincies en gemeenten zullen dus in de adviescommissie zijn vertegenwoordigd, samen met de industrie en het VBO. We moeten nog uitzoeken wie er in de industrie op dit vlak vrij baanbrekend werk heeft geleverd. Daarnaast gebeurt er een doorlichting van de informatica en de telecom. Bovendien zal een krachtige financiële injectie nodig zijn als we dit op niveau willen brengen. Nu is er immers praktisch geen consequente aanwezigheid van ICT in de administratie. Over de manager-architect heb ik het al gehad. Gemeenschappelijk met andere overheden moeten we applicaties naar de burger toe uitwerken. Eventueel gaat het om de creatie van één virtuele overheid. De start van de eerste fase is de analyse van de grote geïntegreerde toepassingen, bijvoorbeeld de elektronische belastingaangifte. De timing moet nog met het college worden besproken omdat ik wens dat zij participeren. Dat geldt ook voor de prioriteiten die qua timing moeten worden vastgesteld. Ik kan hier dus nog niet al te gedetailleerd op antwoorden. Dit zal hoe dan ook stapsgewijs gebeuren, met tussentijdse statutaire aanpassingen.

Op zeer korte termijn mag u het nieuwe VWS verwachten. Binnen twee of drie weken mag u dat verwachten. De naam zal niet worden veranderd. Het Belgisch Staatsblad zal niet meer gebruikt worden en een blad als Feiten dat niet wordt gelezen zal worden afgeschaft. Verder worden de fiscale zegels niet meer gebruikt en hoeft men niet meer naar de post te gaan. Ook inhoudelijk zijn er veranderingen die ik zal toelichten als ze klaar zijn.

We zijn bezig met de voorlaatste versie van het verhaal. Voor wat de externe audit betreft, kan ik u zeggen dat een aantal personen van het hoogste niveau uit verschillende bureaus zijn aangewezen om te zetelen in de twee werkgroepen die door de Ministerraad op 1 oktober zijn opgericht. Er zijn in het verleden natuurlijk al heel wat audits gebeurd. Ik kan er haast een kamer mee vullen. Anders is het gesteld met de implementaties van die audits, want die kan ik gemakkelijk in een lade van mijn schrijftafel opbergen. De meeste zaken zijn wel doorgeleefd, maar de conclusies werden nooit toegepast. We weten dus al meer dan genoeg om het managementproces op gang te brengen zodat we geen nieuwe grote audit nodig hebben. Dat zou tijdverlies zijn.

Wat de relatie tussen interne en externe audits betreft. Er werd gesproken over de ex ante, ex post-evaluatie. Bij de ex-post treden de externen op, die rekening moeten houden met de kennis en de ervaring opgedaan door de internen, omdat zij de enigen zijn zonder bedrijfsblindheid en zonder de neiging om alles op de exogene factoren te schuiven. Bijgevolg zijn zij ook de enigen die een ernstige evaluatie kunnen doen. De externen zullen ook worden ingezet bij de begeleiding van het proces, zowel voor de begeleiding zelf als voor de overdracht van kennis. Die kennisoverdracht zal nooit totaal zijn, dat hoeft ook niet, maar tijdens de begeleiding kunnen zij wel kennis overbrengen.

Er zijn vragen gesteld over de ombudsmannen en de leidende ambtenaren. Niet alleen de leidende ambtenaren zullen daarbij worden betrokken. Ik geef een voorbeeld. Bij het VWS heb ik bij 6 700 personen, namelijk al de geslaagden van de voorbije drie jaar, een wetenschappelijke enquête georganiseerd om te achterhalen welke ervaringen zij met het VWS hebben. Bij elk proces begin ik met een vergadering op het laagste niveau, om eerst op dat niveau de reacties te noteren en daarna ga ik naar boven. Ik ga dus van de bottom to the top. Het zal dus geen topparticipatie, maar een algemene participatie zijn. In elk proces zal dus een communicatieproces, participatie is immers een vorm van communicatie, worden gedefinieerd. Het college zal daar uiteraard een bevoorrechte gesprekspartner zijn. Het college heeft over de nota meer dan twee dagen met mij gediscussieerd. Ik heb nadien ook de directeurs-generaal ontvangen. Ik heb daarbij een beetje de kleinzoon van Fidel Castro gespeeld en een zeer lange uiteenzetting gehouden over de nota, met aansluitend een discussie via vraag en antwoord, enzovoort.

Ik zal de ombudsmannen daarbij niet betrekken. Zij hebben geen managementkwaliteiten. Zij zijn leuk om in grote lijnen hun vaststellingen te signaleren of om erop te wijzen welke processen fout lopen.

De vijfde vraag heeft betrekking op de externe bevraging. Het is niet mijn geheime ambitie om Charles de Gaulle op te volgen. We hebben nog niet beslist hoe we dat gaan organiseren. Wel zullen de resultaten van de twee door de regering geïnstalleerde werkgroepen bekend worden gemaakt en rond die resultaten moet er een proces worden gebouwd. Dat zal waarschijnlijk niet gebeuren in de vorm van een traditioneel referendum of bevraging. De vormen die het participatief proces van de gemeenschap ten opzichte van die dingen zal aannemen, moeten nog worden bepaald.

Raakt men aan het statuut van het overheidspersoneel? Ja, want bepaalde delen uit het statuut zullen opnieuw moeten worden bekeken en dat belooft een aangenaam gesprek met de vakbonden te worden. Ik heb hen de nota

Luc Van den Bossche

trouwens al bezorgd en een namiddag met hen informeel van gedachten gewisseld. We zullen daarover nog vele uren met elkaar slijten. Mijn tactiek ten opzichte van de vakbonden maak ik zeker niet bekend. Ze zullen dat wel ondervinden.

Zal het parlement hierbij worden betrokken ? Ik denk niet dat hier veel wetgevend werk zal bij komen kijken. Er zal enorm veel werk zijn op het niveau van de regering. De informatieverstrekking aan het parlement zal zo goed mogelijk moeten gebeuren, zodat het zijn controle-opdracht zal kunnen vervullen. Misschien moeten er ook afspraken worden gemaakt over de verspreiding over verschillende nota's en over de wijze van communicatie. Ik ben daarvoor echter volledig te uwer beschikking.

De **voorzitter** : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Ik meen dat ook de commissieleden hun verantwoordelijkheid moeten opnemen. Wij staan waarschijnlijk voor een totaal nieuwe periode in het openbaar ambt en de

overgang zal zeker niet gemakkelijk verlopen. De minister spreekt over de responsabilisering met het noodzakelijke mandaat tot gevolg, over de linken die worden gelegd naar vergoedingen en premies. Dat zal bijzonder pijnlijk zijn, op alle niveaus. Ik denk dat het belangrijk is dat de haalbaarheid die de minister heeft geciteerd, voorop wordt gesteld. Het baat immers niet processen te gaan verbeteren en voorop te stellen, wat de minister zijn ex ante, targets en assessments noemt, als men niet bereid is om ze op het even welk niveau te toetsen aan de referentie.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 12.55 uur.*

- *La réunion publique de commission est levée à 12.55 heures.*
